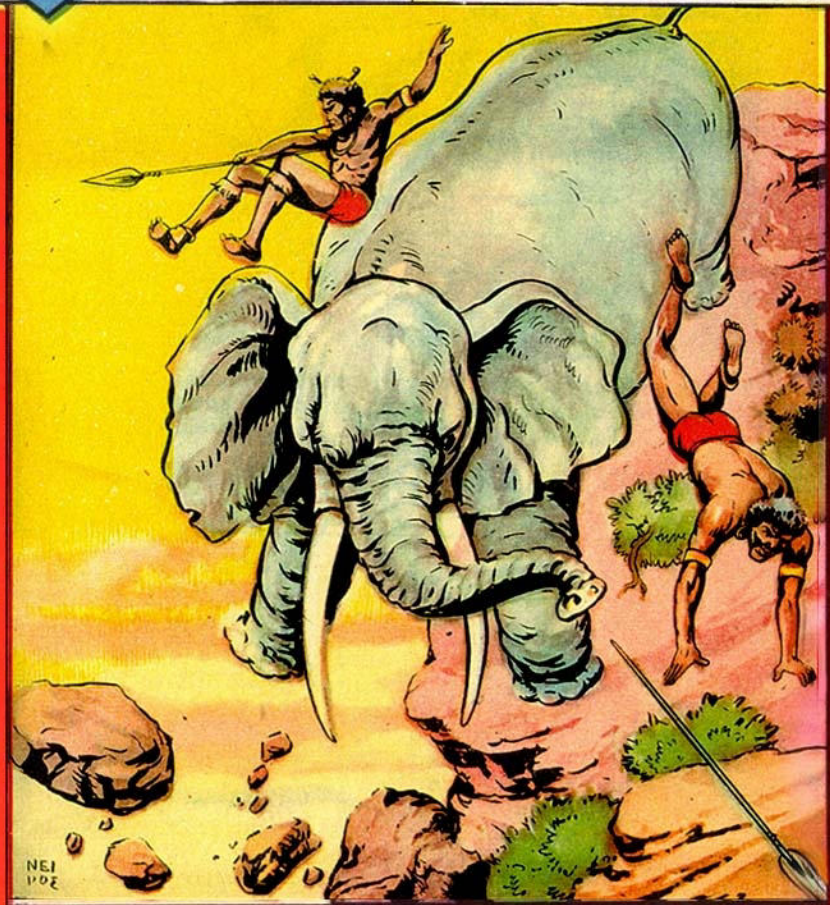

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
14

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο μυστηριώδης επισκέπτης της νύχτας φέρνει στη μύτη της κοιμισμένης Ταταμπου ένν μικρό πήλινο βάζακι.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΦΙΑΤΡΟ
ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΪΣΟΥ

Μεσάνυχτα περασμένα...

Κάτω στους πρόποδες του θεόρατου πέτρινου βουνού, μιά παράξενη σκιά φτάνει και σταματάει. Φροντίζει να μην κάνει τόν παραμικρό θόρυβο...

Για λίγες στιγμές, ή μυστηριώδης αυτή σκιά, μένει ακίνητη σαν κάπως αναποφάσιστη. Σάν κάτι να συλλογιέται...

Και νά: Ξαφνικά, σαν να πήρε τη μεγάλη, τη δύσκολη

απόφαση, αρχίζει να σκαρφάζει οστά τρομακτικά βράχια του πέτρινου βουνού. "Ωσπου φτάνει στη θεόρατη κορφή, σταματάει έξω απ' τη σπηλιά του Γκαούρ και άφουγκράζεται. 'Απόλυτη ήσυχία βασιλεύει παντού. "Όλοι κοιμούνται βαθειά...

Στο έσωτερικό της σπηλιάς έχει πλαγιάσει ή πανώρια κι άτρόμητη Κόρη της Ζούγκλας 'Η μελαψή Έλληνίδα Ταταμπου.

‘Ο μικροσκοπικός κι άστεϊ-
ος νάνος —ό φοβερός και τρο-
μερός Ποκοπικό, βρίσκεται
ξαπλωμένος μπροστά στ’ ά-
νοιγμα τής σπηλιάς. Κοιμάται
σάν άγγελούδι και ροχαλίζει
σάν δράκος!

“Εξω άπ’ την πέτρινη σπη-
λιά και σέ μικρή άπόστασι
άπ’ αυτήν κοιμάται βαθειά ό
μελαψός “Ελληνας γίγαντας:
‘Ο ύπέροχος Γκαούρ!

‘Η Χουχού τó «Μάυρο τρι-
αντάφυλλο» τής Ζούγκλας,
δέν βρίσκεται πιά μαζί τους.
‘Η κοντόχοντρη πυγμαία με
τό κωμικό τσουλούφι έφυγε
άπό χθές τó βράδυ. Πήρε τó
δρόμο γιά τή σπηλιά τού Ταρ-
ζάν. Είχε ύποχρέωσι ν’ άκο-
λουθήση τόν άφέντη της...

Τό σωστό θά ήτανε βέβαια
νά μείνι κοντά στόν πολυαγα-
πημένο της Ποκοπικό. Μά προ-
τίμησε ν’ άκούση τή φωνή τού
καθήκοντος· κι όχι τή φωνή
τής καρδιάς της!...

‘Ο παράξενος έπισκέπτης ά-
φουγγράζεται όπως είπαμε.
Και καταλαβαίνει πώς όλοι
κοιμούνται βαθειά...

“Εται, και πατώντας άνά-
λαφρα στά δάχτυλα τών γυ-
μνών ποδαριών του, προσπερ-
νάει τόν Γκαούρ, φτάνει στο
άνοιγμα τής σπηλιάς και, δρα-
σκελίζοντας τόν Ποκοπικό,
μπαίνει στο έσωτερικό της...

Σχεδόν άμέσως σκύβει πά-
νω άπ’ την κοιμισμένη πανώ-
ρια Ταταμπού. Στο δεξί του
χέρι κρατάει ένα μικρό πύλι-
νο βαζάκι. Τό άνοίγει προσε-
κτικά και τó φέρνει πολύ κον-
τά στά ρουθούνια της...

Δέν περνάνε λίγες στιγμές

και ή μελαψή κόρη άρχίζει ν’ ά-
νασαινή βαρειά κι άκανόνι-
στα. “Υστερα ή άνάσα της γί-
νεται σιγά - σιγά, άδύναμη,
ώσου τέλος παύει ν’ άκούγε-
ται. Σά νά σταμάτησε, όπως
γίνεται με τούς άνθρώπους
πού πεθαίνουν...

‘Ο μυστηριώδης έπισκέπτης
τής νύχτας άναπνέει με ίκανο-
ποίηση. ‘Η Ταταμπού έχει ναρ-
κωθή!

Χωρίς νά χάση στιγμή τή
σηκώνει γρήγορα στά χέρια
του και κάνει νά βγύη άπ’ τή
σπηλιά... Μά στή βιάσι του
δέν προσέχει τó νάνο πού κοι-
μάται μπροστά στο άνοιγμά
της. Και σκοντάφτοντας σω-
ριάζεται βαρύς πάνω του, μα-
ζί με τήν άναίσθητη πανώρια
Κόρη...

Αυτό ήτανε!... ‘Ο Ποκοπί-
κο ξυπνάει τρομαγμένος και
βάζει τίς φωνές:

— Βοήθειασαα!... ‘Οδο-
στρωτήρασαα!...

Ξυπνάει άμέσως ό Γκαούρ!
‘Ο άγνωστος τόν βλέπει νά
σηκώνεται και παρατώντας
τήν Ταταμπού πετιέται όρθός.
Τό βάζει άμέσως στά πόδια
νά σωθή, κατεβαίνοντας σάν
τρελλός τά τρομακτικά βρά-
χια!...

Στό μεταξύ κι ό μελαψός
γίγαντας θρίσκεται όρθός.
Βλέπει τή ναρκωμένη κι άναί-
σθητη Ταταμπού. Τή φαντάζε-
ται γιά νεκρή και τρέχει ξοπί-
σω στόν άγνωστο δολοφόνο...
Στό λιγοστό φώς τού φεγγα-
ριού άναγνωρίζει τή σιλουέ-
τα του και φωνάζει:

— Ταρζάσαν!... ‘Εσύ, ά-
δελφέ μου, Ταρζάσαν!...

Ἐσύ, κακοῦργε, Ταρζάααν!

Κι ἀρχίζει νά τόν κυνηγάει
μέ λύσσα καί μανία. Σάν
τρελλός κι' αὐτός κατακυ-
λάει στά ἀπόκρημνα βράχια
τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ
του.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Γρήγορα ὁ Ποκοπίκο συνέ-
χεται ἀπ' τὴν πρώτη ἐντύπω-
σι καὶ ἀντικρύζει πλάϊ του τὴν
Ταταμπού. Τὴ φαντάζεται κ'
ἐκεῖνος γιὰ νεκρὴ κι ἀναζητά
εἰ ἀνήσυχος τὸν Γκαοῦρ. Μὰ
δὲν τὸν βρίσκει πουθενά...

— Σίγουρα αὐτὸς θά τὴν
καθάρισε τὴ φουκαριάρα,

μουρμουρίζει συλλογισμένος.
Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, ὁ φουκα-
ράς: Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἡ μα-
καρίτισσα — ζωὴ νάχη — μέ
κύτταζε σάν... ξερολούκου-
μο!...

Ἀμέσως γονατίζει μπροστὰ
στὴν ὑποτιθέμενη νεκρὴ κοπέ-
λα καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμοὺς
ἀρχίζει νά τὴ μοιρολογᾷ:

— "Ἀχ, Ταταμπού μου, Τα-
ταμπούκα μουουουου!... Τ'
ἦταν αὐτὸ ποῦπαθες; Πέθανες
χωρὶς νὰ χαρῆς τὰ νειάτα καὶ
τὴ λεβεντιά μου!... "Ἀχ, βάχ,
μακαριτούλα μου! Τί σοῦρθε
νά μ' ἀγαπήσης στά καλὰ τοῦ
καθουμένου!...

Καὶ τῆς σκάει στά γρήγο-
ρα τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι,

Ὁ Γκαοῦρ κυνηγάει μέ λύσσα καὶ μανία τὸν Ταρζάν στά
τρομακτικά βράχια τοῦ βουνοῦ του. Ὁ Ταρζάν πηδάει σάν
τρελλὸς ἀπὸ βράχο σὲ βράχο...

τραγουδώντας το κλαψιάρικα
και φάλτσα:

*«Γιατί, Θεέ μου, μ' έκανες
τόσο μεγάλο γόη,
και τὰ κορίτσια τὰ φτωχὰ
ή μ' έη γής τὰ τρώει!»*

Έτσι συνεχίζει τ' ατέλειω-
τα μοιρολόγια και στιχάκια
του, γονατισμένος μπροστά
στη «νεκρή» Ταταμπού.

Ξαφνικά όμως βλέπει τη
«μακαρίτισσα» να μετακινέ-
ται έλαφρά και ν' ανοίγει άρ-
γά τὰ μάτια της.

Ο Ποκοπικό ένθουσιάζεται:

— Άειντε, τὸ λοιπόν, κυρα
Συχωρεμένη!... Άναστήσου
και καμμιὰ στάλα, νὰ δοῦμε
τί θὰ γίνουμε!... Πότε θὰ ξα
ναθροῦμε τὴν εὐκαιρία νὰ εἴ-
μαστε μονάχοι!;

Ἡ πανώρια Κόρη κυττάζει
χαμένα γύρω. Νοιώθει τὸ κε-
φάλι βαρὺ κι ἀκούει τ' αὐτιά
της νὰ βουίζουνε.

Τέλος, κάνει μιὰ ἀσυναίσθη-
τὴ προσπάθεια κι ἀνασηκώνε-
ται:

— Πέσμου, Ποκοπικό, τὸν
ρωτάει: Ἐγὼ εἶχα πλαγιάσει
καὶ κοιμόμουν μέσα στὴ σπη-
λιά. Πῶς τώρα βρέθηκε ἐδῶ
ἐξω ἀπ' τ' ἀνοιγμά της;

Ο μικροσκοπικὸς νάνος κα-
ταλαβαίνει τώρα πῶς ἡ Τατα-
μποὺ δὲν ἦταν νεκρή, μὰ ἀπὸ
κάποια ἀγνωστὴ αἰτία εἶχε χά-
σει τίς αἰσθήσεις της.

— Ἐ, κυρὰ Λουκούμω, τῆς
ἀποκρίνεται σοβαρά. Σὲ πε-
ρικοῶ νὰ μὴν κάνης τὴν ἀ-
νήξερη... Ἀμα κρυώνης καὶ
θέλεις νὰ κοιμώμαστε μαζί,
νὰ με φωνάζης ἐντὸς τῆς σπη-

λέας καὶ ὄχι νὰ ξέερχεσαι ἔ-
ξωθεν καὶ νὰ πλαγιάζης παρα-
πλεύρως τοῦ πλευροῦ μου!

Ἡ Ταταμποὺ τὸν ρωτᾷει
σὰν νὰ μὴν τὸν ἀκουσε:

— Ὁ Γκαοῦρ; Ποῦ εἶναι ὁ
Γκαοῦρ;

— Ζήλεψε ὁ φουκαράς ποῦ
μᾶς εἶδε κ' ἔφυγε...

Ἡ γεροδεμένη μελαψὴ Κό-
ρη ἀπλώνει τὴν παλάμη της
καὶ χουφτιάζει τὸ λαιμὸ τοῦ
Ποκοπικό. Τὸν σφίγγει ἀγριε-
μένη:

— Πέσ' μου τοῦ φωνάζει.
Πέσ' μου: Ποῦ πῆγε ὁ Γκα-
οῦρ; Τί εἶδες; Τί ξέρεις;

— Χά, χά, χά! κάνει κοροϊ-
δευτικά ὁ νάνος. Γιὰ σύνελθε,
κυρὰ Πεθαμένη!... Ὅχι ἐπεὶ
δὴς ἀναστήθηκες νὰ μᾶς κά-
νῃς καὶ τὸν κάργα! Ἀμέ!;

Καὶ προσθέτει ἐνοχλημένος:

— Παράτα τὸ λαιμὸ τοῦ
σθέρκου μου καθότι δὲν τυγ-
χάνω κοκορόπουλο γιὰ νὰ με
πνίξης!... Τοῦ λόγου μου οὔ-
τε εἶδα οὔτε ξέρω τίποτα!...
Ἐγὼ κοιμώμουνα κ' ενας ὁ-
δοστρωτήρας πέρασε ἀπὸ πά-
νω μου... Μισοξύπνησα καὶ
εἶδα νὰ κοιμόμαστε ἀγκαλιά!
Ἐπειὰ μού φάνηκε πῶς εἶ-
δα καὶ τὸν «Μαντράχαλο» νὰ
φεύγη... Δὲν εἰμαι βέβαια
βέβαιος, καθότι βεβαίως δὲν
ἐβεβαιώθηκεν ἂν ἦτανε βέβαι-
ον! Μὲ ἀντιλήθεσαι, κυρὰ Λου-
κούμω μου;

— Γιατί ἄραγε νὰ ἔφυγε ὁ
Γκαοῦρ; ἀναρωτιέται συλλογι-
σμένη ἡ Ταταμπού.

Ο Ποκοπικό τῆς ἐξηγεῖ:

— Ἡ ἰδέα μου εἶναι πῶς σ'
ἔβγαλε ἀπ' τὴ σπηλιά γιὰ νὰ

σὲ καθάριση... Μὰ μόλις εἶδε πὼς ξύπνησα, φοβήθηκε ὁ φουκαράς καὶ τῷθαλε στὰ πόδια!... Ξέρει, γλέπεις, πὼς βαστάω πάνω μου χατζάρα!... Ἡ πανώρια Κόρη παρατάει τὸ λαιμὸ τοῦ νάνου κ' ἐκεῖνος σωριάζεται βαρὺς κάτω.

— "Εεεε! τῆς κάνει ὁ Ποκοπικό. Πὼς μὲ παρατᾶς ἔτσι ἀπότομα; Καλὰ ποὺ δὲν ἤμουνα ποτήρι νὰ γίνω χίλια κομμάτια!...

Ἡ Ταταμποὺ δὲν τὸν προσέχει. Μόνο συλογιέται ψιθυριστά:

— Δὲν μπορεί... Δὲν εἶναι δυνατόν!... Κάποιος ἄλλος θ' ἀνέβηκ' ἐδῶ γιὰ νὰ μοὺ κἀνὴ κακὸ... Κι ὁ Γκαοὺρ θὰ τὸν εἶδε καὶ θὰ τὸν κυνήγησε.

Κι' ἀμέσως τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς λάμπουν παράξενα:

— Ποκοπικό, τοῦ λέει ἀποφασιστικά: Πρέπει νὰ συναντήσουμε ἀμέσως τὸν Γκαοὺρ, ἔστω κι ἂν βρίσκεται στὸν ἄλλο κόσμο!... "Ελα μαζί μου..

Ὁ νάνος δὲν ἔχει ἀντίρρηση:

— Πᾶμε... Μόνο μὴν τοῦ πῆς πὼς κοιμηθήκαμε ἀπόψε μαζί!...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

"Ας ἀφήσουμε τώρα τὴν Ταταμποὺ καὶ τὸν Ποκοπικό ποὺ φεύγουν γιὰ νὰ βροῦνε τὸν Γκαοὺρ, κι ἄς γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας: Ὁ ταν ὁ Ταρζάν κατέβαινε σὰν τρελλὸς τὰ τρομακτικὰ βρά-

για τοῦ πέτρινου βουνοῦ κι ὁ Γκαοὺρ τὸν κυνηγοῦσε φωνάζοντας:

— Ἐσύ, ἀδελφέ μου, Ταρζάν;! Ἐσύ, κακοῦργε, Ταρζάν;!

Καὶ νά: Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεί. Γιατὶ ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει ἂν τὸν φτάσῃ ὁ μανιασμένος Ἑλληνας γίγαντας.

Μὰ ὁ Γκαοὺρ τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν. Κάθε τὸσο καὶ τὸν κοντοζυγώνει περισσότερο. Εἶναι ἀφάνταστα μεγάλο τὸ μῖσος ποὺ νοιώθει. Ἡ ψυχὴ του λαχταράει νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο — ὅπως νομίζει — τῆς πανώριας κι ἀγαπημένης του Ταταμπού.

Καὶ φωνάζει καθὼς τὸν κυνηγᾷ:

— Κακοῦργε Ταρζάν... Οὐτε μιὰ μέρα δὲν μπόρεσες νὰ σταθῇς πιστὸς στοὺς ὅρκους καὶ στὰ φιλιά μας... Εἶσαι τὸ πιὸ ὑπουλο καὶ φαρμακερὸ φίδι τῆς Ζούγκλας! Μπῆκες κρυφὰ στὴ σπηλιά μου καὶ δολοφόνησες τὴν πανώρια Κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ!... Ἡ πονεμένη μου καρδιά θὰ νοιώσῃ μεγάλη χαρὰ σὰν θὰ σὲ σχίζω μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μου... Στάσου λοιπὸν δειλέ! Στάσου νὰ παλέψουμε καὶ νὰ κτυπηθοῦμε σὰν ἄντρες!...

Ὅσο κι ἂν τρέχῃς δὲν θὰ γλυτώσῃς!... Ἐγὼ εἶμαι Ἑλληνας κι ἀπ' τὰ χέρια μου δὲν θὰ βγῆς ζωντανός!

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκούει βέβαια μὰ τρέχει, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάξῃ ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἡ ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζει τώρα ἔχει γίνει πολὺ μικρή. Τὸ φεγγάρι ἔχει δώσει πιά καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἀρχίζει, σιγά - σιγά, νὰ ξεθωριάζη...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κυνηγáει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας χωρὶς νὰ τὸν βλέπη. Ἀφουγγράζεται τὸ θόρυβο πού κάνουν τὰ γυμνά του πόδια πάνω στὰ ξερά φύλλα τῶν μονοπατιῶν.

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ. Εἶναι ἀναγκασμένος νὰ σταθῇ καὶ νὰ δώσῃ τὴ μάχη.

Ἔτσι καὶ κάνει: Σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο σταματáει, γυρίζει ἀπότομα καὶ τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του.

— Γκαούρ! φωνάξει στὸ μελαψὸ γίγαντα πού φτάνει τρέχοντας κοντὰ του. Ἢ Τатаμπουὸ δὲν εἶναι νεκρή. Ἐγὼ τὴ νάρκωσα γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξω ἀπ' τὴ σπηλιά σου. Γιατί τὴν ἀγαπῶ. Καὶ πάρ' το ἀπόφαι: Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ δική σου συντροφισσα!...

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαούρ ἔχει οταματήσει σὲ δύο βήματα ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν...

Στὸ μισοσκόταδο ἀντικρύζει τὸν Ταρζάν ἑτοιμὸ νὰ χυθῇ πάνω του. Ρίχνει καὶ μιὰ ματιά στὸ φοινικὸ μαχαίρι πού σφίγγει μὲ λύσσα.

— Πέταξέ το, τοῦ λέει. Μόνον οἱ δειλοὶ κρατᾶνε τέτοια σὺννεργα...

Μὰ δὲν προφαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του κι ὁ Ἀγγλος ἥρωας ἔχει χυθῇ πάνω του μανιασμένος. Σηκώνει τὸ

μαχαίρι καὶ μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὸ κατεβάζει ἴσια κατὰ τὴν καρδιά του...

Ὅμως κι ὁ Ἕλληνας Γκαούρ δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἀρπάζει τ' ὀπλισμένο χέρι τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ τὸ στρίβει. Τὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὴν παλάμη του καὶ πέφτει κάτω. Ὁ Γκαούρ σκύβει ἡρεμῶς, τὸ σηκώνει καὶ τὸ πετάει μακριά.

— Τώρα θὰ μετρηθοῦμε σὰν ἄντρες, τοῦ λέει.

Ἐπὶ τέλους πιά!... Καίρως ἦταν οἱ δύο αὐτοὶ γίγαντες νὰ παλαίψουν καὶ νὰ χτυπηθοῦνε μέχρι θανάτου. Ἐφτασε ἡ στιγμή πού θὰ δοῦμε ποῖος ἀπ' τοὺς δύο εἶναι ποῖος ἄξιος καὶ δυνατός!

ΠΑΛΗ ΓΚΡΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ

Καὶ νά: Οἱ δύο γιγαντόσωμοι ἀντίπαλοι χυμᾶνε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον...

Μὲ τὴν πρώτη γροθιά του ὁ Ταρζάν ἀνατρέπει τὸν Γκαούρ καὶ τὸν γκρεμοτοακίζει κάτω ἀνάσκελα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέται ἀμέσως ὀρθός, ἐνῶ ἀπ' τὰ χεῖλιά του τρέχει ἀφθονο αἷμα. Καὶ σφίγγοντας τὴν τρομερὴ γροθιά του τὴν τινάζει μὲ θανατερὴ ὀρμὴ ἴσια κατὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του... Ὅμως ὁ Ταρζάν — ἀφάνταστα οὐδέλτος ὅπως εἶναι — σκύβει γρήγορα τὸ κεφάλι του καὶ ἀποφεύγει τὸ φοβερὸ κτύπημα. Ταυτόχρονα, καὶ

Ὁ θρυλικὸς γίγαντας Ταρζάν χύνεται μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι του νὰ σπαράξῃ τὸν Γκαούρ. Ὅμως ὁ ἀτρέμητος Ἑλληνας...

σκυμμένος καθὼς εἶναι, δίνει μιὰ τρομακτικὴ κουτουλιά στὸ στομάχι τοῦ γιγαντόσωμου Ἑλληνα. Καὶ τὸν ἀνατρέπει γιὰ δευτέρη φορά...

Ἀμέσως πέφτει πάνω του κι ἀγκαλιάζοντας μὲ τ' ἀτσαλένια του μπράτσα τὸ λαιμὸ τοῦ μισοαναίσθητου Γκαούρ, ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγῃ μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκειται ξαφνικὰ σὲ ἀφάνταστα πραγματικὴ θέσι... Τὰ μάτια του γουρλώνουν! Τὸ στόμα του ἀνοίγει! Ἡ ἀνάσα του κόβεται...

Ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τὸν σνεφέρνει, σχεδὸν ἀμέσως, ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ κεφαλίου τοῦ Ταρζάν. Καὶ κάνει ἀπε-

γνωσμένες κ' ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμά του.

Ὅμως τὸ μόνο ποὺ καταφέρνει εἶναι νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ στηθῇ ὀρθὸς πάνω στὶς δυὸ γερὲς κολῶνες τῶν ποδαριῶν του!... Μὰ ὁ Ταρζάν ἐξακολουθεῖ νὰ κρέμεται ἀπ' τὸ λαιμὸ του καὶ νὰ τὸν σφίγγῃ...

Κι ὁ Γκαούρ κάνει τότε κάτι ἀφάνταστο, ἀπίστευτο, καταπληκτικὸ!...

Ὁρθὸς καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται γρήγορα στὸν τόπο ποὺ βρίσκεται. Ὅπως ἀκριβῶς γυρίζει μιὰ σθούρα!...

Ἡ κεντρόφυγα δύναμι ποὺ παράγεται ἀπ' αὐτὴ τὴν κίνη-

σι, κάνει το περιστρεφόμενο κορμί του αντίπαλου του όλο και νά ξανοίγεται. "Όλο και ν' απομακρύνεται άπ' τώ σώμα τώ δικό του.

"Ετσι, σιγά - σιγά, ό λευκός γίγαντας περιστρέφεται πιά στον άέρα. Για νά μπορέση νά συγκρατηθή άπό κάπου πρέπει νά χρησιμοποιήση τά χέρια του. "Όμως αυτά έξακολουθούν νά σφίγγουν μέ λύσσα τώ λαιμό τού Γκαούρ...

"Ο "Ελληνας γίγαντας πού γυρίζει σάν δαιμονισμένος, αρχίζει νά ζαλίζεται και κλίνει τά μάτια του... Θυμάται τήν έποχή πού ζούσε ανάμεσα στους γορίλλες, σάν γορίλλας κι αυτός! "Αμέτρητες φορές είχε έξασκηθή σ' αυτή τήν περιστροφή. Είναι ένα άπ' τά πιο συνηθισμένα παιχνίδια πού κάνουν μεταξύ τους τά θηρία αυτά, για νά διασκεδάζουν...

Μά κι ό Ταρζάν ζαλίζεται άπ' τήν περιστροφή περισσότερο άπ' τόν Γκαούρ. Σιγά - σιγά τώ σφίξιμό του χαλαρώνει. Είναι έτοιμος νά παρατήση τά χέρια του άπ' τώ λαιμό τού αντίπαλου.

Πώς όμως νά τώ κάνει; "Αφού ξέρει πως τώ περιστρεφόμενο κορμί του θά τιναχτή άμέσως μέ όρμη μακρυά. Σίγουρα θά κτυπήση μέ δύναμη σέ κάποιον κορμό δέντρου και θά μείνη στον τόπο!

Μά δέν μπορεί νά γίνη κι' άλλοιώς. "Η ζάλη πού νοιώθει ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας, όσο πάει και μεγαλώνει. Καταλαβαίνει πως γρήγορα θά λιποθυμήση και τότε ό φοβερός

Γκαούρ θά ποδοπατήση νικητής τώ άψυχο κουφάρι του! Και νά: Τή στιγμή ακριβώς πού ό Ταρζάν είναι έτοιμος ν' αφήση τά χέρια του και νά παραδοθή στο μοιραίο, κάτι αναπάντεχο γίνεται:

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

"Ο μελαιπός "Ελληνας γίγαντας σταματάει ξαφνικά νά περιστρέφεται κι άνοίγει τά μάτια του. Τώ σφίξιμο τών χειρών του Ταρζάν έχει χαλαρώσει πολύ τώρα. Και μ' ένα άπότομο σπρώξιμο λευθερώνεται άπ' αυτόν. Τόν πετάει τρία βήματα μακριά.

Κι άμέσως, γρήγορος σάν άστραπή, χύνεται πίσω άπό κάτι πυκνά χαμόκλαδα... Τώ δυνατό αυτί του είχε άκούσει προς τά εκεί κάποιο σιγανό μουγγρητό τίγρης. Κι άνοίγοντας τά μάτια του τήν είχε δη νά παραμονεύη μισοκρυμμένη. "Αν τώ θεριό πρόφταине νά χυθή πάνω τους τή στιγμή πού παλεύουν, θά είχε σπαράξει και τούς δύο.

"Ο Γκαούρ όρμάει, όπως είδαμε, πάνω στην πεινασμένη τίγρι. Και παλεύοντας για λίγο μαζί της καταφέρνει ν' άγκαλιάση μέ τις παλάμες του τώ λαιμό της και νά τόν σφίξη δυνατά... Μέ τή θανατερή αυτή λαβή σίγουρα θά καταφέρει νά τήν πνίξη...

"Ο Ταρζάν, πεσμένος ανάσκελα κάτω καθώς βρέθηκε, μένει για λίγο άκίνητος για νά ξεζαλιστή. Τά δέντρα τής

Ζούγκλας θαρρεί πως έχουνε στήσει τρελλό χορό γύρω του. Γρήγορα όμως συνέρχεται κι αντικρύζει τὸν Γκαούρ πὺ παλεύει ἀκόμα μὲ τὸ θεριό. Πετιέται ἀμέσως ὀρθός, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ προχωρεῖ ἀθόρυβα γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀπὸ πίσω...

Ἔτσι πλησιάζει, σηκώνει τὴ βαρεῖα πέτρα καὶ σημαδεύει τὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνα γίγαντα. Τέλος τὴν πετάει μὲ ἀφάνταστη δύναμη καὶ ὀρμή.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἡ τίγρι κάνει ἕναν τελευταῖο σπασμό καὶ πνίγεται. Ὁ Γκαούρ μετακινιέται ἀπ' τὸ σπασμό τοῦ θηρίου καὶ ἡ φονικὴ πέτρα ξεφεύγει. Δὲν τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρατάει ἀμέσως τὴν πνιγμένη τίγρη καὶ πετιέται ὀρθός....

— Κακοῦργε! Δολοφόνε! οὐρλιάζει καὶ χύνεται μανιασμένος στὸν Ταρζάν.

Οἱ δύο τρομεροὶ γίγαντες συμπλέκονται πάλι καὶ ξαναρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπῶνται μὲ λύσσα.

Νὰ ὅμως πὺ αὐτὴ τὴ φορὰ καπ ἀντιαικίαντεχο γίνεται: Ἐμφανικά τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, δείχνουν πὺ καπ ξεχώρισαν σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ ἐκεῖ. Κάπου πίσω ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν μακρυνῶν δέντρων. Ἐνῶ ταυτόχρονα ξεφωνίζει τρομαγμένος:

— Ὁ... Ταρζάσααν! Ἔρχεται ὁ Ταρζάσαα!

Καὶ παρατώντας ἀμέσως τὸν Γκαούρ, τὸ βάζει στὰ πόδια,

τρέχοντας σὰ νὰ ζητᾷ νὰ σωθῇ ἀπὸ κάποιο φοβερό κίνδυνο!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. Μένει ἀκίνητος στὴ θέσι πὺ βρίσκεται κυττάζοντας χαμένα τὸν Ταρζάν πὺ ἀπομακρύνεται τρέχοντας. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ πὺς ὁ Ταρζάν εἶδε κάποιον ἄλλον ... Ταρζάν!

Ὅμως, σιγά-σιγά, τὸ μυαλό του καθαρίζει καὶ προσέχει καλύτερα τὸν ἀντίπαλό του!...

Καὶ νὰ: Στὸ καθάριο τώρα φῶς τῆς αὐγῆς, τὸν βλέπει νὰ κουτσαίνει λιγάκι. Εἶναι φανερό πὺς τὸ δεξί του πόδι ἔχει κάποιο ἐλάττωμα*

Ὁ Ταρζάν ἔχει χαθῇ πιά πίσω ἀπ' τὴς πυκνὲς κι ἀγριεσφυλλωσιές. Κι' ὁ Γκαούρ ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος καὶ βαθεῖα συλλογισμένος...

Ξαφνικά γρήγορο ποδοβολή τὸ ἀνθρώπου ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι. Ἐνῶ ταυτόχρονα γνώριμες καὶ χαρούμενες φωνὲς ἀντηχοῦν:

— Ἐσὺ εἶσαι Γκαούρ; Ἐοὺ «ἀδελφὲ μου»; Πὺς βρέθηκες ἐδῶ; Ἐγὼ τυχαῖα περνοῦσα καὶ μοῦ φάνηκε σὰ ν' ἄκουσα φασαρία...

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ πνιγμένο θεριό, συνεχίζει:

— Τώρα καταλαβαίνω...

(*) Διάβασε ἀπαραιτήτως τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 13 πὺ ἔχει τὸν τίτλο: «ΤΑΤΑΜ-ΠΟΥ, Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ».

Πάλευες μέ την τίγρι... Κρίμα που δέν πρόλαβα νά σέ βοηθήσω!

‘Ο μελαψός γίγαντας κυτάζει τόν άνθρωπο που έχει πλησιάσει καί του μιλάει. Είναι ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν. Αὐτός που εἶχε φύγει πρὶν λίγες στιγμές.

— Ταρζάν, του λέει ψυχρά. Τώρα χτυπιόμουν μαζί σου!

— Μαζί μου;! κάνει ἐκεῖνος ξαφνιασμένος.

Συνέρχεται ὅμως γρήγορα καί τὰ μάτια του φωτίζονται παράξενα.

— Χά, χά, χά, γελάει. Ἦταν λοιπὸν ἐδῶ ὁ διδυμος ἀδελφός μου; Σίγουρα θά ἔμαθε γιὰ τὴν Ταταμπού καὶ ἤρθε νά σέ δολοφονήσῃ... Ἐγὼ τὸ εἶχα προβλέψει καὶ σέ εἰδοποίησα... Ἐπρεπε νά προσέχῃς. Ἀλλὰ γιὰ πές μου: Κούτσαίνε λίγο ἀπ’ τὸ δεξί ποδάρι;

‘Ο Γκαοῦρ ψιθυρίζει χαμένα:

— Ναί...

— Τότε αὐτός ὁ κακοῦργος ἦιανε: ‘Ο Ναζράτ! Δέν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Καὶ δέν μπόρεσε λοιπὸν νά τὸν σκοτώσῃ;

— Δέν πρόφτασα, μουρμουρίζει ὁ Γκαοῦρ που ἀρχίζει νά συνέρχεται ἀπ’ τὴν πρώτη ἐκπληξι.

— Γιατί;

— Γιατὶ σέ εἶδε που ἐρχόσουν καὶ τῶθαλε στὰ πόδια τρομοκρατημένος.

— Ἐπρεπε νά τὸν κυνηγήσῃς, Γκαοῦρ, του λέει ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. ‘Ο Ναζ

ράτ εἶναι κουτσός καὶ θά μποροῦσε εύκολα νά τὸν φτάσῃς.

‘Ο γιγαντόσωμος Ἑλληνας κάτι πάει νά πῇ, μὰ δέν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή κάποια ἄλλη γνώριμη φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ μακριά:

— Βοήθεια Γκαοῦουουρρρ! Βοήθειασαααα!...

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο.

‘Ο Γκαοῦρ κυτάζει τὸν Ταρζάν ἀνήσυχος.

— Κάτι θά συμβαίνει στὴν Ταταμπού, του λέει.

— Ναί, του κάνει συλλογισμένος ἐκεῖνος. Μπορεῖ νά νά τῆς ἔχη ἐπιτεθῇ ὁ κακοῦργος ἀδελφός μου. Ναζράτ. Πρέπει νά πάμε ἀμέσως.

Κ’ οἱ δυὸ γίγαντες, ὁ λευκὸς κι’ ὁ μελαψός, ξεκινᾶνε τρέχοντας πρὸς τὴν κατεύθυνση που ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ μικροσκοπικοῦ νάνου.

‘Ο Ταρζάν, σέ μιὰ στιγμή, ξεπερνάει στὸ τρέξιμο τὸν φίλο του. Κι ὁ Γκαοῦρ βλέπει τὴ θήκη τῆς ζώνης του ἀδεια. Χωρὶς μαχαίρι.... Δέν δίνει ὅμως σημασία. Ἡ ἰδέα πὼς μπορεῖ ἡ ἀγαπημένη του Ταταμπού νά κινδυνεύῃ, τὸν ἔχει κάνει ἀνίκανο γιὰ κάθε ἄλλη σκέψι...

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τοὺς δυὸ γίγαντες νά τρέχουν κι ἄς ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Εἶχαμε ἰδεῖ τὴν πανώρια Ταταμπού νά παίρνη τὸν Ποκοπίκο καὶ νά κατεβαίνουν τὰ

τρομακτικά θράχια του πέτρινου θουνού αναζητώντας τον Γκαούρ.

“Όμως σὰν φτάνουν κάτω, ὁ κουτοτετραπέρατος νᾶνος παθαίνει μιὰ μεγάλη γκάφα: Βλέπει τὰ χθεσινὰ ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Καὶ ἐπιμένοντας ν’ ἀκολουθήσουν αὐτά, παίρνουν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ’ αὐτὴν ποὺ εἶχε πάρει ὁ Γκαούρ. Καὶ τρέχουν στὸ μονοπάτι ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὶς μακρυνὲς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ

“Ἔτσι διασχίζουν πολλὲς κι’ ἄγριες περιοχές, ἀπ’ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες τῆς ἀπέραντης ζούγκλας... Ἀμέτρητα θηριὰ καὶ φίδια παραμονεύουν κρυμ

μένα μέσα στὴν πυκνὴ καὶ παρθένα θλάσθησι ποὺ ξεπερνούν...

“Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει σὲ μιὰ στιγμή:

— Ἀπορῶ μὲ σένα, μωρὲ Ταταμποῦ! Πῶς δὲν φοβάσαι νὰ γυρίσης σ’ αὐτὲς τὶς ἐρημιὲς μ’ ἓναν ἄντρα. Καὶ τί ἄντρα: τοσσχίνη, λεθέντη καὶ καραμπουζοκλῆ! Ἐνωῶ ἐμένα!

“Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα δὲν καταλαβαίνει τὸν ὑπαινιγμὸ τοῦ καὶ τὸν ρωτᾷ χαμογελώντας:

— Μήπως κ’ ἐοῦ δὲν ἔχεις μαχαίρι, Ποκοπικό;

— Καὶ θέβαια, ἔχω! Δὲν γλέπεις τὴν ἀστραφτερὴ χιτῶνά μου;

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται γρήγορα. Βλέπει τὸν Γκαούρ περὶ παλεύει ἀκόμα μὲ τὴν τίγρι καὶ . . .

νῦ κανένα ἑλάφι. Μὰ χαρούμενοι ἀντίκρυσαν τώρα τὴ μελαφὴ γυναῖκα. Τὸ ἀνθρώπινο κρέας εἶναι γι' αὐτοὺς ἀσύγκριτα πὺ νόστιμο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα κρέατα!

Ἀμέσως, δυὸ ἀπ' τοὺς ἀνθρωποφάγους πηδᾶνε στὸ θάθος τῆς παγίδας. Δυὸ ἄλλοι πετάνε κάτω τὴν ἄκρη ἑνὸς γεροῦ χορτόσχοινου. Οἱ πρῶτοι θὰ δέσουν μὲ αὐτὸ τὴν Ταταμπού. Οἱ ἄλλοι θὰ τὴν τραβήξουν ἐπάνω...

Ὅμως κάνουν τὸ λογαριασμό χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ λέει κ' ἡ παροιμία. Γιατὶ ἡ χειροδύναμη κι ἀτρόμητη Κόρη τῆς Ζούγκλας δὲν κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Ὑποδέχεται τοὺς δυὸ μαύρους ποὺ πηδοῦν στὴν παγίδα σφίγγοντας μὲ λύσσα τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου τῆς. Καὶ μόλις φτάνουν κάτω, χύνεται μανιασμένη νὰ τοὺς κατασπαράξῃ.

Οἱ Καννίβαλοι ἀναγκάζονται γιὰ λίγες στιγμὲς νὰ παλαίψουν μαζί τῆς. Μὰ μονάχα γιὰ λίγες στιγμὲς. Γιατὶ ἡ ἐπίθεσι τῆς τρομερῆς Ταταμπού εἶναι κεραυνόβολη. Καὶ γρήγορα σωριάζονται κάτω σπαράζοντας μὲ κατὰματωμένα τὰ στήθεια τους. Τὸ μαχαίρι τῆς ἀτρόμητης Ἑλληνίδας ἔχει προστατέψῃ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὴ ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ τῆς!...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀνθρωποφάγων ποὺ στέκει σκυμμένος πάνω ἀπ' τὴν παγίδα, βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε κάτω. Καὶ σπρώχνοντας θάνασσα δυὸ ἄλλους ἀραπάδες τοὺς γκρεμο-

τσακίζει στὸ θάθος τῆς οὐρλιάζοντας:

— Πνίχτε τὴν, φᾶτε τὴν!.... Ντροπὴ νὰ μᾶς σκοτώνῃ μιὰ ἀδύναμη γυναῖκα!...

Μὰ κι αὐτοὶ δὲν καταφέρνουν τίποτα καλύτερο ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Σὲ λίγες στιγμὲς σωριάζονται κ' ἐκεῖνοι πάνω στ' ἄψυχα κουφάρια τῶν συντρόφων τους μὲ ξεσκισμένα στήθεια! Τὸ μαχαίρι τῆς ὑπέροχης Ταταμπού δὲν ἀστείευεται.

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος οὐρλιάζει σὰν μανιασμένο θηριὸ τώρα ἀπὸ ψηλά:

— Τὴν τίγρι!... Τσακισθῆτε νὰ μοῦ φέρετε τὴν τίγρι!...

Δυὸ-τρεῖς ἀπ' τοὺς γιγαντόσωμους ἄγριους ἀραπάδες τρέχουν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ ἀφέντη τους. Καὶ σὲ λίγο ξαναγυρίζουν σέρνοντας δεμένη ἀπ' τὸ λαιμὸ μιὰ μεγαλόσωμη τίγρι. Εἶναι τὸ ἱερὸ θηριὸ τῆς Φυλῆς τους!..

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων κατὰ λείπει στὴν τίγρι σὲ μιὰ παράξενη γλώσσα... Κ' ἐνὰ ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ θγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ θηριοῦ σὰν ἀπόκρισι στὰ λόγια του. Ὑστερα πηδώντας ἡ τίγρι μονάχη τῆς, πέφτει στὸ θάθος τῆς παγίδας.

Ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού ὑποδέχεται κι αὐτὴν μὲ τὸ ἴδιο θάρρος καὶ τὴν ἴδια ψυχραιμία!...

Τὸ φοβερὸ θηριὸ χύνεται πάνω της πασχίζοντας μὲ νύχια καὶ δόντια νὰ τὴ σπαράξῃ... Μὰ ἡ μελαψὴ Κόρη τῆς Ζούγκλας καρφώνει πολλὰς φορὲς

τὸ μαχαίρι της στὸ κορμί του. Καὶ τὸ κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα βάφει, σιγά - σιγά, ὁλόκληρη τὴν ὁμορφή ραβδωτὴ γούνα τῆς τίγρης.

Δυστυχῶς ὅμως κανένα ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ μαχαιριοῦ τῆς Ταταμποῦ δὲν θρῖσκει τὸ θηρίο σὲ καίριο σημεῖο γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ. Κι ὁ ἀγῶνας συνεχίζεται, ὥσπου τέλος ἡ τίγρις, πού στὸ μεταξύ ἔχει χάσει πολὺ αἷμα, παρατάει τὴ μάχη ἐξαντλημένη...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ζυγίζει μὲ προσοχὴ τὴ μαχαιριὰ πού θὰ δώσῃ. Καὶ ἡ ἀστραφτερὴ λάμα της καρφώνεται πάνω ἀκριβῶς στὴν καρδιά τοῦ μανιασμένου θηριοῦ.

Μὰ κι αὐτὴ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Τὸ κορμί της εἶναι καταγεσχισμένο ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῆς τίγρης. Μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κατὰφέρει νὰ στέκῃ ὀρθή καὶ νὰ μὴ σωριαστῇ κάτω ἀπ' τὴ θανατερὴ αἱμορραγία καὶ ἐξάντλησι.

Πάνω ἀπ' τὴν παγίδα ὁ ἄρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων οὐρλιάζει πάλι στοὺς ἀραπάδες του:

— Πέτρες, σκυλιά!... Ἐμπρὸς ὅλοι μαζί: Σκοτώστε τὴν μὲ πέτρες!

Οἱ Καννίθαλοι μαζεύουν γρήγορα ἀπὸ γύρω μεγάλες πέτρες κι' ἀρχίζουν νὰ τὶς πετᾶνε μὲ ὀρμὴ στὸ βάθος τῆς παγίδας σηματοδοτώντας τὴ μελαψὴ γυναίκα...

Ἡ Ταταμποῦ ὅμως προφταίνει καὶ χώνεται κάτω ἀπ' τὸ σῶμα τῆς τίγρης. Ἔτσι οἱ πέ-

τρες χτυποῦν πάνω σ' αὐτὸ καὶ σώζεται ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον!

Μὰ οἱ ἀνθρωποφάγοι δὲν σταματοῦν τὸ λιθοβολισμό. Καὶ οἱ πέτρες πού πέφτουν στὸ βάθος τῆς παγίδας, σωριάζονται, σιγά - σιγά, καὶ σκεπάζουν τὰ κουφάρια τῶν ἀγρίων. Καὶ σκεπάζουν τὴν Ταταμποῦ καὶ τὸ κορμί τῆς νεκρῆς τίγρης....

Ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας ἔχει θαφτῇ ζωντανὴ κάτω ἀπ' τὴς ἀμέτρητες αὐτὲς πέτρες. Ἡ ἀνάσα της γίνεταί δύσκολη! Κι ὅσο πέφτουν καὶ νούργια λιθάρια, τόσο ἡ θέσις τῆς χειροτερεύει... Ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει πᾶς πῶς ἂν συνεχίσῃ νὰ μένῃ ἐκεῖ πού θρῖσκεται θὰ χάσῃ τὴ ζωὴ της τουλάχιστον ἀπὸ ἀσφυξία!

ΖΩΝΤΑΝΗ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ἀμέσως, καὶ σπρώχνοντας μὲ δυσκολία τὶς θαρειᾶς πέτρες πού τὴ σκεπάζουν κατὰφέρει νὰ λευθερωθῇ καὶ νὰ βγῇ πάνω ἀπ' αὐτὲς.

— Ἔτσι κι ἄλλοιῶς χαμένη γιὰ χαμένη εἶμαι, συλλογιέται.

Καὶ συγκεντρώνοντας τὶς τελευταῖες δυνάμεις της κάνει μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια: Ἀρπάζει καὶ μὲ τὰ δυὸ της χέρια πέτρες ἀπ' αὐτὲς πού βρίσκονται κάτω, καὶ τὶς πετᾶει μὲ ἀφάνταστὴ ὀρμὴ πρὸς τὰ ἑπάνω.

Δυὸ ἀπ' αὐτὲς χτυπᾶνε στὰ κεφάλια δυὸ ἀνθρωποφάγων.

Τοὺς τὰ σπάζουν καὶ τοὺς σω-
ριάζουν κάτω νεκρούς...

Οἱ ἄλλοι Καννίβαλοι δειλιά-
ζουν, καθυστεροῦν τὸ λιθοβο-
λισμὸ καὶ παραμερίζουν ἀπ'
τὰ χεῖλια τῆς παγίδας γιὰ νὰ μὴ
βροῦν κι αὐτοὶ τὸν ἴδιο θάνα-
το... Δεισιδαίμονες καθὼς εἶ-
ναι ἔχουν ἀρχίσει νὰ πιστεύ-
ουν πῶς ἡ μελαιπὴ γυναῖκα ἔ-
χει ὑπερφυσικὲς ιδιότητες!...

Ὅμως ὁ ἀρχιανθρωποφά-
γος ἔχει λυσιδιάξει ἀπ' τὸ κα-
κό του:

— Φωτιά! Ρίχτε φωτιά νὰ
τὴν κάψετε ζωντανή! οὐρλιά-
ζει τώρα βγάζοντας ἄσπρους
ἀφρούς ἀπ' τὸ στόμα του σὰν
λυσσασμένος μαῦρος βούβα-
λος!...

Οἱ καννίβαλοι μαζεῦουν ἀ-
μέσως ἀπὸ γύρω ξερὰ χορ-
τάρια. Καὶ τρίβοντας γυαλι-
στερὲς πέτρες, τ' ἀνάβουν γρή-
γορα. "Ετσι, τὰ ξερὰ χόρτα
φουντώνουν καὶ πάνω στὶς φλό-
γες τοὺς σωριάζουν πρῶτα ψι-
λὰ κ' ὕστερα χοντρά κλαδιά.
Κι ὅταν ἀνάβουν καλὰ κι αὐ-
τά, κρατῶντας ἄλλα μακρυὰ
ξύλα σπρώχνουν τὴ φωτιά κον-
τὰ στὴν παγίδα καὶ τὴ σωριά-
ζουν μέσα σ' αὐτήν...

Ἀπ' τὸ βαθὺ λάκκο ἀρχί-
ζουν τώρα νὰ βγαίνουν μαῦ-
ροι καπνοί. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀ-
γρίων οὐρλιάζει πανηγυρικὰ
στὴν Ταταμπού:

— Ἐπὶ τέλους!... Αὐτὴ τὴ
φορὰ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης!
Θὰ σὲ φάω καὶ ψημένη μάλι-
στα! Χό, χό, χοοο!...

Ἐνῶ ταυτόχρονα ἀπ' τὸ βά-
θος τῆς φλεγόμενης παγίδας,
ἓνα σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ οὐχί

ζει τὸν ἀέρα:

— Βοήθεια Γκαοῦρ! Χάνο-
μαιαιαιαι!...

.....

Ο ΤΑΡΖΑΝ Σ ΚΟΥΝΤΑΦΤΕΙ

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσου-
με στὸν Γκαοῦρ καὶ στὸν Ταρ-
ζάν...

Τοὺς εἶδαμε — ὅπως θυμό-
σαστε — νὰ ξεκινᾶνε τρέ-
χοντας παρὰ πολὺ ἀνήσυχοι
πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀ-
κούγονταν οἱ ἀπεγνωσμένες
φωνές τοῦ Ποκοπικού. Γιατὶ
πιστεύουν πῶς κάτι σοβαρὸ θὰ
συμβαίῃ στὴν Ταταμπού...

"Ετσι, φτάνουν γρήγορα
κοντὰ στὸ νᾶνο:

— Ἡ κυρά Λουκούμω! τοὺς
λέει ἀλαφιασμένος.

— Τί; ρωτᾶνε κ' οἱ δυὸ γί-
γαντες μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία. "Ε-
παθε κακὸ ἡ Ταταμπού;

— "Οχι, τοὺς ἀποκρίνεται. Εἶ-
ναι μιὰ χαρὰ στὴν ὑγεία της.
Μόνο πού ἔπεςε σὲ μιὰ παγί-
δα. Κι ἅμα βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα
ζωντανή, νὰ μοῦ... τηλεγρα-
φήσετε!...

Καὶ παίρνοντας γρήγορα ἃ
νάσα προσθέτει:

— Εἶχα πέσει κ, ἐγὼ μαζὶ
τῆς στὸ λάκκο. Μὰ ἔδωσα τό-
πο στὴν ὀργὴ κ' ἔφυγα. "Αν
μᾶς ἔγλεπε κανένας θὰ μᾶς...
παρεξηγοῦσε. Τυχάνω καὶ
γόνις, πανάθεμά με, κι ὅλοι θὰ
φανταζόντουσαν πῶς...

Ὁ Γκαοῦρ ἀπλώνει τὴ χε-
ρούκλα του καὶ χουφτιάξει ἀ-
πὸ τὴ μέση τὸ μικροσκοπικὸ
Ποκοπικό.

Ἡ ἀτρόμητη μελαψή Κόρη τῆς Ζούγκλας ὑπεδέχεται μὲ τὸ μαχαίρι τῆς τοὺς δυὸ Καννίβαλους πρὸ πέφτουν στὴν παγίδα γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξουν.

— Ποὺ βρίσκεται ἡ παγίδα; τὸν ρωτᾷ ἄγρια.

— Καλὰ ντέεε! Δὲν σὲ εἶπαμε καὶ καμπούρη! Κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ εἶναι...

— Καὶ τί ζητοῦσατε ἐκεῖ;

— Ἐμένα ρωτᾷς; τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Αὐτὴ τὴν παλαβὴ νὰ πᾶς νὰ ρωτήσης. Μὲ γύριζε νυχτιάτικα στὴ Ζούγκλα! Ἐψαχνε καλὰ καὶ σώνει νὰ σὲ βρῇ... Εἶναι ξετρελλαμένη δι' ἐσέ! Ὁ ἔρωσ τὴν ἔχει βαρῆσει κατακούτελα. Ἀμέ;

Ὁ Ταρζάν πού τὸν ἀκούει δαγκώνει τὰ χεῖλια του. Τὸ πρόσωπό του γίνεται κίτρινο ἀπ' τὴ ζήλεια.

— Πᾶμε, φωνάζει βιαστικὸς ὁ μελαψός. Ἑλληνὰς γίγαν-

τας.

Κι ἀρχίζει νὰ τρέχη ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, κρατῶντας πάντα στὸ χέρι του τὸν τρομερὸ Ποκοπικό γιὰ νὰ τοῦ δείχνῃ τὸ δρόμο...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκολουθεῖ χωρὶς μεγάλη διάθεσι. Σὰ νὰ κάνῃ ἀγγαρεία. Νὰ ὁμως πού ξαφνικὰ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του σκοτεινιάζουν παράξενα. Κι ἀμέσως φέρνει τὸ δεξὶ του χέρι πλάι στὴ μέση του σὰ νὰ θέλῃ νὰ πιάσῃ τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του. Ἡ σὰ νᾶνωιωσε κάποιον ξαφνικὸ πόνον στὸ νεφρό...

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, πρὶν προλάβῃ νὰ κάνῃ μερικά βήματα, σκοντάφτει σὲ μιὰ μικρὴ

πέτρα και σωριάζεται βαρύν
κάτω.

Ο Γκαούρ άκούει τὸ γδοῦ-
πο τοῦ κορμιοῦ του, σταματᾷ
εἰ ἀπότομα καὶ γυρίζοντας,
μπρὸς - πίσω, σκύβει γιὰ νὰ
τὸν βοηθήσῃ...

— "Όχι, «ἀδελφέ» μου, τοῦ
λέει ἀνήμεπορα ὁ Ταρζάν. Μὴ
χασομερᾷς ἐσὺ. Τρέξε ὅσο
μπορεῖς πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ
προφτάσῃς... Σίγουρα ἡ Τα-
ταμποῦ θὰ διατρέχῃ μεγάλο
κίνδυνον στὴν παγίδα τῶν καν-
νίβαλων... Ἐγὼ χτύπησα λί-
γο στὸ πόδι μου. Μόλις συνέλ-
θω θὰ τρέξω ἀμέσως κοντά
σας. Ἐσὺ φύγε...

Ὁ ἐρωτοτυπημένος μελα-
ψὸς γίγαντας δὲν περιμένει νὰ
τοῦ τὸ πῆ καὶ δεύτερη φορά.

— Σὲ περιμένω, Ταρζάν, τοῦ
φωνάζει. Κύτταξε νὰ μὴν ἀρ-
γήσῃς...

Καὶ συνεχίζει τὸ δαιμονισμέ-
νο τρέξιμό του πρὸς τὴ μικρὴ
ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
περιμένει λίγες στιγμὲς πεσμέ-
νος κάτω. Ὑστερα πετιέται
ὀρθὸς κι ἀρχίζει νὰ τρέχῃ
πρὸς τὰ πίσω. Ἀκολουθεῖ τὰ
ἴδια μονοπάτια πού εἶχαν πε-
ράσει καθὼς ἐρχόντουσαν...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΓΚΛΟΥΡ

"Ας παρακολουθήσουμε ὁ-
μῶς καλύτερα τὸν Ἰ'καούρ πού
τρέχει, κρατώντας στὸ χέρι
τοῦ τὸν Ποκοπίκο.

— Καὶ νά: Κάποτε — μὲ τὶς
ὁδηγίες του — φτάνει κοντά

Ὁ δεξασμένος ἥρωας Ταρζάν χύνεται μανιασμένος γιὰ νὰ
σώσῃ ἀπ' τὶς φλόγες τὴν πανώρια Ταταμποῦ.

στην παγίδα. Παρατάει κάτω τὸ νᾶνο, κ' οἱ δύο μαζί κρύβονται πίσω ἀπ' τὸ χοντρὸ κορμὸ κάποιου αἰωνόβιου δέντρου.

Ἀπ' τὸ βαθὺ λάκκο ποὺ εἶχε πέσει ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας, μαῦροι καπνοὶ ξεπετάγονται πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς κυττάζει παραξενεμένος καὶ γνωματεύει μὲ βεβαιότητα:

— Σίγουρα θὰ πήρε φωτιά ἡ καρδιά τῆς κυρὰ Λουκούμως! Αὐτὰ κάνουνε οἱ φλόγες τῆς Ἀγάπης! Ἀμέ;!

Ὁ Γκαοὺρ δὲν τὸν ἀκούει κἄν. Ἐχει καρφώσει τὰ μάτια του στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται ἡ παγίδα καὶ ἀφουγγράζεται μὲ ἀγωνία...

Εἶναι ἀκριέως ἡ ριγίη ποὺ ὁ ἀρχικαννίβαλος οὐρλιάζει πανηγυρικά:

— Ἐπὶ τέλους!... Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ μοῦ γλυτώσει! Θὰ σὲ φάω καὶ ψημένη μάλιστα! Χό, χό, χόοοο!...

Ταυτόχρονα ἀπ' τὸ βάθος τῆς φλογισμένης παγίδας, ἕνα σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ τῆς Ταταμποῦ σχίζει τὸν ἀέρα:

— Βοήθεια Γκαοὺρ! Χάνομαι αἰαῖαι!...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας δὲν ἀφήνει πιά στιγμή νὰ χαθῇ. Μὲ ἀφάνταστη σβελετάδα κ' εὐκολία, σπάζει ἀμέσως ἕνα χοντρὸ κλαδὶ ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ εἶχε κρυφτῇ. Στὰ χέρια του γίνεται φοβερὸ ρόπαλο.

Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα χύνεται σὰν πεινασμένο θηρίο, πάνω στοὺς μαύρους ἀνθρωποφάγους!...

Τὸ ρόπαλό του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι κι ὁρμὴ καὶ τσακίζει τὰ κεφάλια καὶ τὰ κορμιά τῶν καννιβαλων!...

Δυό, τρεῖς, τέσσερις, πέντε ἀπ' αὐτοὺς σωριάζονται κάτω μурμουρίζοντας, σπαράζοντας καὶ ξεψυχώντας!... Οἱ ἄλλοι τὰ χάνουν καὶ σκορπίζονται γύρω τρομαγμένοι. Πρῶτος καὶ καλύτερος μαζί μ' αὐτοὺς ὁ δειλὸς ἀρχηγὸς τους. Τρέχει πρὸς μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ σώσει τὸ θρωμερὸ τομάρι του...

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται βλέποντας τὸν Γκαοὺρ νὰ χτυπά καὶ νὰ θερίζη τοὺς ἀνθρώποφάγους. Μεθὰς ἀπ' τὸ θρίαμβό του! Τραβάει κι αὐτὸς τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του! Καὶ μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ κυνηγᾷ τοὺς γιγαντώσους ἀραπαδες ποὺ τρέχουν νὰ σωθοῦν.

— Ἔεεε! τοὺς φωνάζει ἀγέρωχα. Μὴν κάνετ' ἔτσι, θρὲ παιδιά!... Ὅλους θὰ σᾶς βολέψω! Κανένας δὲν θὰ μείνῃ... ἄσφαχτος κι ἄσκότωτος!...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι, ὅπως εἶδαμε, ἔχουν σκορπιστῇ τρομαγμένοι γύρω. Κι ὁ Γκαοὺρ ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε μὲ τὸ φοβερὸ του ρόπαλο, ξαναγυρίζει ἀλαφιασμένος στὴν παγίδα.

Σκύβει ἀμέσως μὲ λαχτάρα καὶ κυττάζει στὸ βάθος τῆς τῆν πανώρια Ταταμποῦ. Τὴ βλέπει νὰ παλεύη μὲ τῖς φλόγες καὶ νὰ πνίγεται στοὺς καπνοὺς.

Ἡ κρυφὴ ἀγάπη του γιὰ

τὴν ὑπέροχη Ἑλληνίδα τὸν τυφλώνει. Καὶ μὴ λογαριάζοντας τὸ θάνατο, πέφτει σὰν τρελλὸς στὸ βαθὺ λάκκο...

Ἀρπάζει ἀμέσως τὴν ἄμοιρη κοπέλλα στὰ χέρια του καὶ τὴ σηκώνει ψηλά. Ἐκείνη πατάει πρῶτα στοὺς ὠμους, ὥστε ρα στὸ κεφάλι του καὶ σκαρφαλώνοντας μὲ δυσκολία, κατὰφέρει νὰ βγῇ ἔξω.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς φωνάζει ἀπὸ κάτω:

— Γρήγορα, Ταταμπού! Πᾶρε τὸν Ποκοπικό καὶ γυρίστε ἀμέσως στὴ σπηλιά μας!

Ὁμως ἐκείνη δὲν δέχεται νὰ φύγῃ:

— Ὁχι, τοῦ λέει. Θὰ μείνω νὰ σὲ βοηθήσω! Μονάχος δὲν θὰ μπορέσης νὰ βγῇς ἀπὸ κεῖ κάτω!

— Φύγε, τῆς ξαναφωνάζει πῶς δυνατὰ τώρα ὁ Γκαούρ. Δὲν χρειάζομαι βοήθεια. Θὰ βγῶ μονάχος μου!... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξαναγυρίσουν οἱ καννίβαλοι. Φύγε ἀμέσως γιατί θὰ ξαναπέσης στὰ χέρια τους.

Ἡ πανώρια Κόρη ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ.

— Πᾶμε φωνάζει στὸν Ποκοπικό.

— Ποῦ; τὴ ρωτᾷ ἐκεῖνος καχύποπτα.

— Στὴ σπηλιά...

— Μοναχούλια μας;

— Ναί...

Ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος κάνει πὼς στρίβει τὸ ἀνύπαρκτο μουστάκι του, μουρμουρίζοντας βαρειά:

— Πολὺ μοῦ κολλᾷς, κυρα Λουκούμω, τώρα ἐσχάτως!...

Καὶ καθὼς ἀπομακρύνονται σκαρώνει ἐκ τοῦ προχείρου καὶ σιγανοτραγουδάει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Ὁ Ἰκανοῦρᾶνος καίγεται
στὸ λάκκο τὸ μοιραῖο!...
Ἐοὺ τὰ φταῖς, Μαννιῦλα μου,
ποῦ μ' ἔκατες... ὁραῖο!»

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ἄς ξαναγυρίσουμε γιὰ μιὰ στιγμή, στὸ βάθος τῆς παγίδας ποῦ βρίσκεται ὁ Γκαούρ...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χτυπᾷ ἐν τῷ τῷ με πέτρες τ' ἀναμμένη κλαδιὰ ποῦ βρίσκονται κάτω. Καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κι ἀφάνταστες δυσκολίες καταφέρει νὰ σῶσῃ γρήγορα τὴ φωτιά...

Υστερὰ πασχίζει ἀπεγνωσμένα νὰ σκαρφαλώσῃ καὶ νὰ βγῇ ἀπ' τὴν τραγικὴ αὐτὴ παγίδα. Δὲν τὰ καταφέρει όμως. Αὐτὸ ποῦ ζητάει νὰ κάνῃ εἶναι ἀδύνατον! Τὰ τοιχώματα τοῦ σκαμμένου λάκκου εἶναι λεῖα. Δὲν ἔχει ἀπὸ ποῦ νὰ πιαστῇ γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ. Μονάχα πάνω ψηλά, κοντὰ στὰ χεῖλια τῆς παγίδας, ἐξέχουν μερικὲς ρίζες ἀπ' τὰ γύρω κοντινὰ δέντρα. Μὰ πῶς νὰ φτάσῃ ὥς ἐκεῖ πάνω γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' αὐτές;

Στὸ μεταξύ οἱ ἀνθρωποφάγοι ποῦ εἶχαν σκορπιστῇ γύρω στὴν πυκνὴ κι ἀγρία βλάστησι, παρακολουθοῦν κρυμμένοι τὴν Ταταμποῦ ποῦ βγαίνει ἀπ' τὸν λάκκο καὶ φεύγει βιαστικὴ μαζί μὲ τὸν μικροσκοπικὸ μαῦρο νᾶνο.

"Ετσι, ἀλαλάζοντας ἀπὸ ἄγρια χαρά — καὶ ἥσυχαι πιά, ἀφοῦ ὁ τρομερὸς Γκαούρ βρίσκεται στὴν παγίδα — τρέχουν πίσω της. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὴ φτάσουν, νὰ τὴν ἀρπάξουν καὶ, μὲ γερά χορτόσχοινα, νὰ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς.

Ὁ Ποκοπικό καταφέρνει νὰ τοὺς ξεφύγῃ καὶ ξαναγυρίζει στὴν παγίδα.

— Γκαουράκο τοῦ φωνάζει ἀπὸ ψηλά. "Ἐχω ἕνα εὐχάριστο νὰ σοῦ πῶ... Θὰ χάρῃς πολὺ ἅμα τ' ἀκούσης!

— Τί; τὸν ρωτᾷ ἀνῆσυχος ἀπὸ κάτω ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Οἱ ἀνθρωποφάγοι τὰ βολέψανε γιὰ... κολατσιό!

— Τί ἔγινε ἡ Ταταμπού; τὸν ρωτᾷ ὁ Γκαούρ, σὰ νὰ μὴν ἄκουσε τὰ λόγια του.

— Τί ἔγινε; Τίποτα ἀκόμα, τ' ἀποκρίνεται. Γρήγορα ὅμως θὰ γίνῃ... ψητό τῆς σούβλας.

Ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας καταλαβαίνει καὶ οὐρλιάζει ἀπ' τὸ κακό του. Μέσα στὴν παγίδα ποὺ βρίσκεται εἶναι ἀνίσχυρος πιά νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ Ποκοπικό κρῦβεται πίσω ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα κοντὰ στὸ λάκκο. Κι ἀπ' τὴ θέσι αὐτὴ παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ τίς κινήσεις τῶν ἀγρίων. Γιὰ νὰ κρατᾷ ἐνήμερο τὸν Γκαούρ.

— Καπετὰν Μαντράχαλε, τοῦ λέει σὲ λίγο. Ξέρεις τί κάνουνε τώρα; Ἀνάβουμε φωτιά... Σὲ λίγο ἡ Ταταμπού-

κα θ' ἀρχίσῃ νὰ... μοσχομυρίζῃ!...

Καὶ προσθέτει θλιμμένα:

— Τοῦ λόγου τους καλὰ θὰ τὴ βολέψουνε... Τοῦ λόγου μας νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!.. Τοὺς γλέπω, ἀδερφέ μου καὶ τρέχουνε τὰ σάλια μου!...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ κάπου ἐκεῖ κοντά:

— Ἀόοοο! Ἀσαααόοοο!..

Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει σὰν σίφουνας ὁ Ταρζάν.

Στὸ δεξιὸ χέρι σφίγγει τώρα τὸ τρομερὸ του μαχαίρι!

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ πεινασμένοι ἀνθρωποφάγοι μαζί μὲ τὸν ἀρχηγό τους, εἶναι ἔτοιμοι νὰ ρίξουν στὴ φωτιά τὴν πανώρια Ταταμπού.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πέφτει πᾶνω τους σὰν κεραυνός! Κι ἀκράτητος σὰν δαίμονας χτυπάει ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι του.

Ἡ ἀναπάντεχῃ ἐπίθεσί του φέρνει φοβερὴ σύγχυσι καὶ πανικὸ στοὺς Καννίβαλους... Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτοὺς σωριάζονται κάτω σπαράζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπᾶσις!

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν δείχνεται πιὸ ὑπέροχος κι ἀτρόμητος ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ!... Οὔτε κι αὐτὸς ὁ Χάρος δὲν θὰ μπορούσε νὰ σκορπίσῃ, τόσο γρήγορα, ἔθειον ὀλεθρο κι ἀφανισμό στοὺς ἀνθρωποφάγους.

Ὁ Ποκοπικό παρακολουθεῖ τὴν ὑπεράνθρωπὴ πάλῃ του καὶ πληροφορεῖ τὸν Γκαούρ:

— Έφερα στὸν Ταρζάν αὐτὸ τὸ μαχαίρι, λέει ὁ Γκαεὺρ στὴ Χουχεὺ πού βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τεῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Καλοῦσικα τὰ καταφέρνει ὁ Ταρζανάκος. Καὶ ποῦ νὰ τοῦ μάθω καὶ τὰ κόλπα μου!.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες — ὅσοι μένουν ἀκόμα ζωντανοὶ — χτυπάνε μὲ τὰ κοντάρια τοὺς τὸν μανιασμένο λευκὸ γίγαντα. Τὸ κορμί του ξεσκίζεται, ματώνεται, μὰ ὁ Ἄγγλος ἥρωας δὲν λυγίζει!...

Ὁ Ταρζάν κάνει τὸ καθήκον του χωρὶς καθόλου νὰ λογαριάζῃ τὴ ζωὴ του! Ἐνα ἀπ' τὰ κοντάρια ποὺ τοῦ ρίχνουν ἀν τὸν πετύχῃ στοῦ κεφάλι ἢ στὴν καρδιά, θὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ μαῦρο θάνατο!

Ὅμως ὁ ὑπέροχος Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγωνίζεται σὰν πραγματικὸς ἥρωας γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πανώρια Κύρη

τῆς Ζούγκλας! Ἡ θὰ τὴ σώσῃ, ἢ τὰ πεθάνῃ κι αὐτὸς μαζὶ τῆς.

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὸ μακελειὸ ποὺ γίνεται, φωνάζει — κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸ θάμνο — στὸν Ταρζάν:

—Κουράγιο, παρμπαμεγαλειότατε!... Σκότωνέ τους ἐσὺ καὶ μὴ σὲ νοιάζει. Θὰ ρθῶ ἐγὼ μετὰ νὰ τοὺς... σφάξω!

Οἱ Καννίβαλοι ἔχουν τώρα κι αὐτοὶ μανιάσει. Χύνονται πάνω στοῦ λευκὸ γίγαντα νὰ τὸν ξεσχίσουν μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοὺς!...

Ὁ Ταρζάν τοὺς ὑποδέχεται μὲ τὸ τρομερὸ μαχαίρι του. Σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν ἀφανισμὸ τὸ κάθε χτύπημά

του!

Κ' ένας - ένας οι άνθρωπο-φάγοι σωριάζονται κάτω βγάζοντας κόκκινους αφρούς απ' τὰ θρωμερά τους στόματα.

“Ωσπου σὲ λίγο δυὸ μονάχα μένουν ζωντανοί. Ὁ ἀπαίσιος ἀρχηγός τους κ' ένας ἄλλος γιγαντόσωμος σὰν κι αὐτόν, ἀράπης! Κι αὐτοὶ ὅμως ἔχουν ξεμακρύνει φοβισμένοι ἀπὸ κοντά του...

Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κόβει μὲ βιάσι τὰ σχοινιά πού κρατοῦν δεμένη τὴν Ταταμποὺ καὶ τὴ λευθερώνει. Τὴ σηκώνει ἀμέσως καὶ τὴν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι:

— “Ελα, τῆς λέει. Πᾶμε γρήγορα νὰ σὲ κρύψω κάπου...

Καὶ τὴν παρασύρει, τρέχοντας, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι πού βρίσκεται ἡ σπηλιά του.

— Ὁ Γκαοῦρ! φωνάζει ἡ πανώρια κοπέλλα. Ὁ Γκαοῦρ βρίσκει μέσα στὴν παγίδα! Θὰ καὶ ζωντανός!

— Τρέξε, τῆς φωνάζει ὁ Ταρζάν τραβώντας τὴν πιὸ δυνατὰ ἀπ' τὸ χέρι. Θὰ γυρίσω ἐγὼ νὰ τὸν βοηθήσω...

Η ΞΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Οἱ δυὸ καννίβαλοι ποῦχουν ἀπομείνει ζωντανοὶ βλέπουν τὸ λευκὸ γίγαντα καὶ τὴ μελαψὴ γυναίκα νὰ φεύγουν καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς κυνηγᾶνε... Ὅμως εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς φτάσουν...

“Ωσπου σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ταταμποὺ σκουντάφτει πάνω σὲ μιὰ χορταριασμένη πέτρα καὶ σωριάζεται βαρειά κάτω. Προ

σπαθεῖ ἀμέσως νὰ ξανασηκωθῇ, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. “Εχει στραμπουλήξει τὸ πόδι τῆς.

Ὁ Ταρζάν τὴ σηκώνει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο. Μὰ τώρα σηκώνει βαρὺ φορτίο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τρέξη σὰν καὶ πρὶν.

Οἱ δυὸ ἄγριοι ἀραπάδες δὲν θ' ἀργήσουν νὰ τοὺς φτάσουν. Κι ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀπ' τὸ αἷμα πού ἔχει χάσει δὲν νοιώθει κουράγιο νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσει...

Ξαφνικὰ οἱ ἀνθρωποφάγοι πού ἀκολουθοῦν, βλέπουν κάπου πλαΐ τους νὰ βόσκη ένας γιγαντόσωμος ἐλέφαντας. Τρέχουν ἀμέσως κοντά, σκαφαλώνουν στὴ ράχι του καὶ τὸν χτυπᾶνε μὲ τὰ κοντάρια στὸ κεφάλι μιλώντας του σὲ μιὰ παράξενη διάλεκτο. Τοῦ δίνουν ἔτσι νὰ καταλάβῃ πὼς πρέπει νὰ κυνηγήσῃ τὸ λευκὸ ἄντρα μὲ τὴ μελαψὴ γυναίκα πού τρέχουν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι μπροστά του.

Ὁ Ταρζάν γυρίζει σὲ μιὰ στιγμή, βλέπει τὸν ἐλέφαντα πού πάνω στὴ ράχι του σκαρφάλωσαν οἱ δυὸ μαῦροι καὶ τὰ μάτια του φωτίζονται ἀπὸ ἄγρια χαρά...

Ὁ ἐλέφαντας νοιώθει πὼς οἱ ἀραπάδες θέλουν νὰ κάνουν κακὸ στὸν Ταρζάν καὶ δὲν ξεκινάει. Ὅμως τὰ χτυπήματα τῶν κονταριῶν τοὺς εἶναι τρομερὰ καὶ ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ. “Ετσι ἀρχίζει νὰ τρέχει κυνηγώντας τὸ λευκὸ γίγαντα καὶ τὴ μελαψὴ συντρόφισσά του...

Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας

ταχύνει όσο μπορεί περισσότερο το φευγιό του. Μπροστά του βρίσκεται ένα μικρό αλλά βαθύ ποτάμι. Βουτάει άμέσως στα νερά και κρατώντας πάντα την Ταταμπού, κολυμπάει με το ένα χέρι και φτάνει στην αντικρινή όχθη.

Το ίδιο κάνουν κ' οι καννίβαλοι με τον ελέφαντα που τους κυνηγάνε...

Μά ο Ταρζάν όσο περνάει ή ώρα τόσο και προχωρεί πιο άργα. Και η Ταταμπού που σηκώνει είναι βαρειά, και αυτός νοιώθει πολύ ανήμπορος κ' εξαντλημένος...

Λίγες στιγμές ακόμα κ' οι άραπάδες θά τους φτάσουν. 'Η θέσι των δύο συντρόφων γίνεται από στιγμή σε στιγμή πιο τραγική!...

'Η Ταταμπού λέει ανήσυχη στο σωτήρα της:

— Οί άνθρωποφάγοι πάνω απ' τη ράχι του ελέφαντα που βρίσκονται τώρα, θά μπορέσουν νά μᾶς χτυπήσουν πιο εύκολα με τὰ κοντάρια τους... Μπορεί ακόμα κι ο βαρὺς ελέφαντας νά μᾶς ποδοπατήσει! Νά μᾶς λυώση κάτω απ' τὰ φοβερά πέλματά του!... Σκαρφάλωσε, ἐσύ Ταρζάν σ' ένα δέντρο. Γιατί νά χαθῆς ἄδικα μαζί μου!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀκούει καὶ χαμογελάει αἰ νιγματικά:

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα, τῆς λέει. Μέχρι νά μᾶς φτάσῃ ὁ ελέφαντας, πολλὰ μποροῦν νά συμβοῦν...

Καὶ συνεχίζει τὸ φευγιό του...

Μά λίγο πιὸ κάτω κοντοστέκεται. Ἐχεῖ φτάσει στὰ χεῖλια ἐνὸς τρομακτικοῦ βάραθρου. Ἔτσι ἀναγκασμένους ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι, στρίβει πρὸς τ' ἀριστερά.

Τὸ ἴδιο φυσικὰ θέλουν νὰ κάνουν κ' οἱ ἀραπάδες ποὺ τοὺς κυνηγοῦν. Χτυπᾶνε τὸ τεράστιο παχύδερμο μετὰ κοντάρια τοὺς γιὰ νὰ στρίψῃ κι αὐτὸ πρὸς τ' ἀριστερά...

Ὅμως ἀλλοίμονο γι' αὐτοὺς! Ὁ ελέφαντας ἀρνιέται νὰ ὑπακούσῃ στὶς προσταγὰς τοὺς. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ τρομερὰ τοὺς χτυπήματα. Κι' ἀντὶ νὰ γυρίσῃ πρὸς τ' ἀριστερά, προχωρεῖ ἴσια... Καὶ γκρεμίζεται, μαζί με τοὺς ἀναβάτες του, στὸ τρομακτικὸ βάραθρο!... Ἔτσι κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνοι θρίσκουν τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο!...

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν κι' ἡ πανώρια Ταταμπού ἔχουν σωθῆ πιά!...

Ἀπ' τὰ γαλάζια μάτια τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας κυλᾶνε δυὸ δάκρυα. Καὶ ἀκουμπώντας τὴ μελαψὴ κόρη κάτω, τῆς ἐξηγεῖ συγκινημένος:

— Ὁ καλὸς αὐτὸς ελέφαντας ποὺ θυσιάστηκε γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ, ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Σόμ... Κάποτε τοῦ εἶχα σώσει κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ, σκοτώνοντας ἕναν τεράστιο κροκόδειλο ποὺ εἶχε δαγκώσει τὴν προβοσκίδα του... Οἱ ελέφαντες δὲν ξεχνᾶνε ποτὲ τίς εὐεργεσίες ποὺ τοὺς κάνουν. Σ' αὐτὸ δὲν μοιάζουν μ' ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους!

Καὶ σκουπίζοντας τὰ θουρ-

κωμένα μάτια του, προσθέτει:

— Τώρα πρέπει νά γυρίσω γρήγορα κοντά στον «άδελφό» μου τόν Γκαούρ. Έσύ κρύψου ξδω κάπου νά μᾶς περιμένης...

— Όχι, τ' ἀποκρίνεται ἡ Ταταμπού. Θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου. Ἄς πονάη τὸ πόδι μου!...

Ὁ Ταρζάν κυττάζει παράξενα στὰ μάτια τὴν πανώρια κόρη τῆς Ζούγκλας.

— Ἀγαπᾷς τὸν Γκαούρ; τὴ ρωτάει ψιθυριστά.

— Δὲν ξέρω, Ταρζάν... Ἄν ὅμως ποτὲ ἀγαπήσω κάποιον στὴ ζωὴ μου, αὐτὸς ὁ «κάποιος»...

— Θὰ εἶναι ὁ Γκαούρ;

— Ναί. Μόνον αὐτὸς καὶ κανένας ἄλλος!

Τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ γίγαντα σκοτεινιάζουν καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται κίτρινο σὰν τοῦ νεκροῦ.

— Δίκη, ἔχεις, μουρμουρίζει, κυττάζοντας ἄλλοῦ. Ὁ Γκαούρ εἶναι πανώριο, δυνατό, ἀτρόμητο κι' εὐγενικό παλικάρι!... Εὐχομαι ὁ Θεὸς νά τὸν προστατεύῃ ἀπ' τὸν Ναζράτ, τὸν κακοῦργο ἀδελφό μου!...

Κι' ἀμέσως, ψάχνοντας τριγύρω, θρῖσκει μιὰ εὐρύχωρη κουφάλα γέρικου δέντρου. Σηκώνει τὴν Ταταμπού, τὴν τοποθετεῖ μέσα σ' αὐτὴ καὶ φράζει τὸ ἀνοιγμά της μὲ μιὰ μεγάλη βαρεῖα πέτρα.

— Τρέχω νά βοηθήσω τὸν Γκαούρ, τῆς λέει. Θὰ μοῦ εἰσαι θάσος ἂν σὲ πάρω μαζί μου... Περίμενε καλύτερα ἔ-

δῶ. Θὰ γυρίσουμε κι' οἱ δυὸ νά σὲ πάρουμε...

Καὶ φεύγει ἀμέσως τρέχοντας ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ!

Ἀκολουθώντας τὰ ἴδια μονοπάτια ὁ ὑπέροχος Ταρζάν, ξαναπερνάει κολυμπώντας τὸ μικρὸ θαθὺ ποτάμι καὶ φτάνει σύντομα στὸ μέρος ποὺ θρῖσκεται ἡ τραγικὴ παγίδα.

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ τὸν βλέπει νά πλησιάζει, τοῦ σκᾶει γρήγορα τὸ ἀπαραίτητο σιχάκι :

«Έλα νὰ 'δῇς, Ταρζάνη μου κάτω σ' αὐτὴ τὴ λάκκα : τὸ φ'λο σου ποὺ πιάστηκε σὰν... πονηκὸς σὴν φάκκα !»

Ὁ λευκὸς γίγαντας πλησιάζει καὶ σκύβει πάνω ἀπ' τὴ θαθεῖα παγίδα:

— Μὴ στεναχωριέσαι, ἀδελφέ μου, φωνάζει στὸν Γκαούρ. Ἡ Ταταμπού θρῖσκεται ζωντανὴ κι' ἀσφαλισμένη!

Κι' ἀμέσως, κόβοντας μὲ τὸ μαχαίρι του ἓνα μακρὺ, χοντρὸ χορτόσχοινο, ρίχνει γρήγορα τὴ μιά του ἄκρη στὸ βάθος τοῦ λάκκου.

Ὁ Γκαούρ ἀρπάζεται ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ, κι' ὁ Ταρζάν, τραβώντας μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι τὸ χορτόσχοινο, τὸν ἀνεβάζει ἐπάνω. Οἱ μυῶνες τῶν χειρῶν τοῦ λευκοῦ γίγαντα λίγο ἔλλειψε νά σπάσουν ἀπ' τὴ φοβερὴ προσπάθεια ποὺ ἔκανε γιὰ νὰ τραβήξῃ τέτοιον θάρος!

‘Ο Ποκοπίκο μурμουρίζει στεναχωρημένος:

— Βρέ, νά μή τὸ σκεφτῶ τόση ὥρα!... Νά τοῦ πέταγα ἓνα χορτόχοινο νά τὸν τραθῆξω ἐπάνω!...

‘Ελεύθερος τώρα ὁ Γκαοῦρ ἀγκαλιάζει τὸν Ταρζάν. Καὶ τὸν φιλάει μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης στὰ μάτια:

— ‘Αδελφέ μου! τοῦ λέει. Μὲ τί θά μπορέσω νά ξεπληρώσω ὅλ’ αὐτὰ ποὺ ἔκανες γιὰ μᾶς;

— Μὲ τὴ φιλία σου καὶ μὲ τὴν ἀγάπη σου! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ λευκὸς γίγαντας. Καὶ τὸν φιλάει κι’ αὐτὸς στὰ δυὸ μάγουλα.

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Γιὰ κυττᾶτε δυὸ μαντράχαλάδες ποὺ φιλιῶνται σὰν πιτσουνάκια!

Καὶ προσθέτει:

— Φταίω ἐγὼ νά τραθῆξω τὴ χατζάρα μου καὶ νά ψάχνετε κάτω γιὰ νά βρῆτε τὰ... κεφάλια σας!...

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ταρζάν ξεκινᾶνε τώρα θιαστικοὶ γιὰ τὸ μέρος ποὺ θρῖσκεται ἀσφαλίσμένη ἡ Ταταμπού.

‘Ο κωμικοτραγικὸς νᾶνος, τοὺς ἀκολουθεῖ.

Οἱ δυὸ γίγαντες φτάνουν τέλος στὸ γέρικο δέντρο μὲ τὴν εὐρύχωρη κουφάλα, τραβᾶνε τὴ θαρειὰ πέτρα ποὺ κλείνει τὸ ἀνοιγμά της καὶ τραβοῦν ἔξω τὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα.

‘Η Ταταμπού τοὺς κυττάζει χαρούμενη:

— Γκαοῦρ, λέει στὸν πα-

τριώτη της. ‘Ο Ταρζάν γιὰ νά μὲ σώση κινδύνεψε ἀμέτρητες φορὲς τὴ δική του ζωὴ! Πάλαιψε μὲ τοὺς καννίβαλους σὰν πραγματικὸ λιοντάρι. Καὶ πάνω ἀπ’ ὅλ’ αὐτὰ σεβάστηκε τὴν τιμὴ μου! Μοῦ φέρθηκε σὰν ἀδελφός! Γι’ αὐτό, τοῦ ἀξίζει παντοτεινὴ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη!...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἀνασηκώνεται στὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν της καὶ φιλάει στὸ μέτωπο τὸν ‘Αρχοντα τῆς Ζουγκλάς!...

‘Ολοι μαζί σὲ λίγο παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό.

Καθὼς προχωροῦν, ὁ φαγάς καὶ κοιλαράς μικροσκοπικὸς νᾶνος, σκουντάει τὴν Ταταμπού:

— ‘Αειντε, κυρὰ Λουκούμω, καὶ φτηνὰ τὴ γλύτωσες πάλι! Θά γινόσουν αἓνα.. ψητό, ποὺ θά γλείφαμε τὰ δάχτυλά μας. ‘Αμέ;!

‘Υστερα θυμᾶται τὴ Χουχοῦ καὶ γυρίζει στὸν Ταρζάν:

— Δέν μοῦ λές, κύριε ‘Αρχων τῆς Ζουγκλῆς: ‘Εκεῖνος ὁ μελιστάλακτος ‘Κουμπάρας» μὲ τὸ τσουλούφι, θρῖσκεται στὴν σπηλιὰ σου ἀκόμα;

‘Ο λευκὸς γίγαντας δέν τὸν προσέχει. Προχωρεῖ θυβισμένος στοὺς συλλογισμοὺς του.

‘Ο Ποκοπίκο κλείνει τὸ μάτι στὸν Γκαοῦρ καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

— ‘Ερωτευμένος μοῦ φαίνεται ὁ «Μεγαλειοτατότατος»!.. Θέλεις νά «τοιμπῆθηκε» μὲ τὴ Χουχοῦ;

Μὰ κι’ ὁ μελαψὸς γίγαντας

δέν τού δίνει προσοχή. Προχωρεί κι' αὐτὸς θαθεῖα συλλογισμένος... Φέρνει στὸ νοῦ του τὸν Ναζράτ, τὸν κακούργο διδυμο ἀδελφὸ τοῦ Ταρζάν, θυμάται πὼς τοῦ ἄρπαξε τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πέταξε μακριά... Ὑστερα ἄρχισαν νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται... Ὁμως, ξαφνικά, ὁ Ναζράτ παράτησε τὴ μονομαχία καὶ τῶρα στὰ πόδια... Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ Ταρζάν. «Ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος μὲ τὸν ἀπαίσιον ἀδελφόν του. Μόνον ποῦ αὐτὸς δέν κούτσαινε ὅπως ἐκεῖνος...

Ὁ Γκαούρ θυμᾶται ἀκόμα πὼς εἶδε τὴ ζωὴν τοῦ Ταρζάν χωρὶς μαχαίρι... Κι' ἄθελα, φέρνει στὴ σκέψι του τὸ παράξενο πᾶσιμον τοῦ Ἀρχοντα τοῦ Ζούγκλας στὸ δρόμο. Θυμᾶται τέλους καὶ πόσο καθυστέρησε νὰ γυρίσῃ...

Ἔτσι, μιά μαύρη ὑποψία σκοτεινιάζει τὰ μάτια τοῦ Γκαούρ: Μήπως ὁ Ταρζάν σκοῦνταψε ἐπιτήδες; Μήπως τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ θρῆ εὐκαιρία νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μέρος ποῦ πάλεψαν; Γιὰ νὰ ξαναπάρῃ ἀπὸ κεῖ τὸ μαχαίρι του;

Καὶ σὰν συμπεράσμα ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ ὑποψίες, σκαλώνουν στὸ νοῦ του τρία μεγάλα ἐρωτήματα:

Μήπως ὁ Ταρζάν δέν ἔχει ἀδελφόν καὶ ὁ Ναζράτ εἶναι φανταστικὸ πρόσωπο; Μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦρθε τὴ νύχτα στὴ σπηλιά του γιὰ ν' ἄρπάξῃ τὴν πανώρια Ταταμπού; Μήπως ἦταν ὁ πραγματικὸς Ταρζάν ποῦ σήκωσε τὴν πέτρα

γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ δολοφονικά;

Μὰ τὸ σκοτεινὸ πρόσωπο τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα φωτίζεται καὶ χαμογελάει καλὸ-καρδᾶ... Βρίσκει ἀστείες καὶ ἀστήριχτες τὶς ὑποψίες του καὶ συλλογιέται:

— Ὁχι!... Ὁ Ταρζάν δέν εἶναι ἐχθρὸς μου. Εἶναι φίλος κι' «ἀδελφός». Γιατὶ ἄλλοιῶς, δέν θὰ κινδύνευε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ κι' ἐμένα καὶ τὴν Ταταμπού.

— Ταρζάν, τοῦ λέει, ντόμπρα σὰν τίμιος ἄντρας: Ὅταν ἔφυγε ὁ κακὸς Ναζράτ καὶ συναντηθήκαμε, στὴ ζώνη σου δέν ὑπῆρχε μαχαίρι... Τώρα ποῦ τὸ θρῆκες;

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ζούγκλας χαμογελάει:

— Δέν θὰ πρόσεξες καλὰ «ἀδελφέ» μου. Θὰ ἦσουν πολὺ ταραγμένοι, φαίνεται... Γιατὶ τὸ μαχαίρι μου βρισκόταν πάντοτε στὴ θέσι ποῦ βρίσκεται καὶ τώρα... Ποτέ δέν τὸ ἀποχωρίζομαι...

Ὁ Γκαούρ δέν φαίνεται νὰ εἶναι θέβιος:

— Ἴσως... μουρμουρίζει. Μπορεῖ νὰ ἔκανα λάθος.

Καὶ διορθώνοντας, προσθέτει:

— Ὁχι «μπορεῖ!»: Σίγουρα θὰ ἔκανα λάθος!

Οἱ δύο γίγαντες συνεχίζουν σιωπηλοὶ τὸ δρόμον τους, ὥσπου φτάνουν στὸ σημεῖο ποῦ πρέπει νὰ χωρίσουν. Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο θὰ τραβήξουν ἀριστερὰ γιὰ τὸ πέτρινο θουνό. Ὁ Ταρζάν δεξιὰ γιὰ τὴ σπηλιά του.

— Σ' εὐχαριστοῦμε, τοῦ λέ-
νε πάλι. Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσου-
με πὼς κι' ἐσένα χρωστάμε τὴ
ζωὴ μας...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
τοὺς ἀποκρίνεται:

— Δὲν ἔκανα τίποτα περισ-
σότερο, ἀπ' ὅ,τι θὰ κάνατε
κι' ἐσεῖς γιὰ μένα!

Ἦτοτε μελαγχολικὸς καὶ
συλλογισμένος παίρνει ἀργὰ
τὸ δρόμο κατὰ τὴ δύσι.

Ἐχει ἀρχίσει νὰ σουρουπώ-
νῃ πιά. Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι
τῆς νύχτας θ' ἀπλωθῇ στὴν
ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα.

Ἡ σιλουέττα τοῦ γιγαντό-
σωμου Ταρζάν πού φεύγει,
φαντάζει ἐπιβλητικὴ στὸ θά-
θος τοῦ μονοπατιοῦ...

— Χαιρετίσματα στὴ Χω-

χού, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό.
Καὶ νὰ μοῦ στείλῃ τὸ τσου-
λούφι τῆς νὰ τὸ κάνω μπάτα-
νόβουρτσα!

Σὲ λίγο κι' αὐτοὶ φτάνουν
στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου
βουνοῦ τους. Ὁ Γκαοὺρ στα-
ματάει καὶ λέει στὴν Τατα-
μποῦ καὶ στὸ νᾶνο:

— Σκαρφαλώστε μόνοι σας
ἐπάνω στὴ σπηλιά. Ἐγὼ κἄ-
που πρέπει νὰ πεταχτῶ. Θὰ
γυρίσω γρήγορα!...

Ἡ πανώρια κόρη κι' ὁ Πο-
κοπικό ἀρχίζουν ν' ἀνεβαί-
νουν στὰ τρομακτικὰ βράχια.
Ἐνῶ ὁ γιγαντόσωμος Ἑλλη-
νας προχωρεῖ θιαστικὸς καὶ
χάνεται μέσα στὴν πυκνὴ θλά-
στησι καὶ στὸ πηχτὸ σκοτάδι!

Ὁ νᾶνος, καθὼς σκαρφα-

— Πολὺ μυστήριος μᾶς γίνηκες τώρα τελευταία, λέει ὁ Πο-
κοπικό στὸν μελαψὸ Ἕλληνα γίγαντα τῆς Ζούγκλας.

λώνουν, λέει στην Ταταμπού:
— 'Απορώ, κυρά - Λουκού-
μω μου!...

— Γιατί;

— 'Απορώ πώς ο Γκαούρ
δεν φοβάται πού σε αφήνει
μονάχη... μαζί μου!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΧΑΙΡΙΟΥ

‘Ο μελαψός γίγαντας προ-
χωρεί όσο μπορεί πιο γρήγο-
ρα. Βιάζεται να φτάσει στο
σημείο που είχε συναντηθεί και
παλέψει με τον μυστηριώδη
Ναζράτ. Τον αδελφό και σω-
σία του ‘Αρχοντα της Ζούγ-
κλας...

Αυτές οι φοβερές υποψίες,
όσο πασχίζει να τις διώξει, τό-
σο σφηνώνονται πιο βαθειά
στο κεφάλι του. Και συλλογιέ-
ται ψιθυριστά:

— Τό θυμάμαι πολύ καλά:

‘Ο Ταρζάν δεν είχε στη ζώνη
του μαχαίρι σαν τρέχαμε να
φτάσουμε κοντά στον Ποκοπί-
κο που ζητούσε βοήθεια... ‘Υ-
στερα πού ήρθε να σώσει την
Ταταμπού, το μαχαίρι θρι-
σκόταν στα χέρια του... Σί-
γουρα λοιπόν το πέσιμό του
ήταν ψεύτικο. Και μόλις έγω
άπομακρύνθηκα, εκείνος θα
σηκώθηκε και θα γύρισε πί-
σω για να πάρη το μαχαίρι
του απ’ το μέρος που το είχα
πετάξει... ‘Αν λοιπόν δεν θρώ
τώρα εκεί το μαχαίρι, αυτό θα
πη πώς ο Ναζράτ δεν υπάρ-
χει. Και πώς ο ίδιος ο Ταρ-
ζάν — κάνοντας πώς κουτσαί-
νει — ήρθε στη σπηλιά μου
για ν’ αρπάξει την Ταταμπού.
Κι’ αυτός ο ίδιος πάλι σήκωσε

την πέτρα για να με χτυπήσει
ύπουλα από πίσω!...

Και νά: ‘Ο Γκαούρ, σχεδόν
βέβαιος πια για την ένοχη του
Ταρζάν, φτάνει κάποτε στον
τόπο που είχε παλέψει με τον
«Ναζράτ». Έτσι, αρχίζει να
ψάχνει, σίγουρος πώς αυτό
που ζητάει δεν θα το βρει...

‘Ομως ξαφνικά, τα μάτια
του ανοίγουν διάπλατα απ’
την κατάπληξη:

— ‘Ααα!... κάνει σά να τον
χτύπησε κεραυνός στο κεφά-
λι.

Τό μαχαίρι θρίσκει’ εκεί!
Στό ίδιο ακριβώς μέρος που
αυτός, με τα χέρια του, το εί-
χε πετάξει!

‘Ο μελαψός γίγαντας τό ση-
κώνει, τό κυττάζει με προσο-
χή και διαπιστώνει πώς είναι
αυτό το ίδιο. Και μουρμουρί-
ζει μετανοικνόμενος, αλλά με
ένδωμυχη ικανοποίησι:

— Τόν καυμένο τον Ταρ-
ζάν! ‘Αδικα τον υποψιάστη-
κα! ‘Ο Ναζράτ, ο αδελφός
του, είναι ένας κακοϋργός που
ζη και υπάρχει!... Αυτός σκό-
τωσε τον πατέρα και τη μητέ-
ρα της Ταταμπού... Αυτός ήρ-
θε στη σπηλιά μου για να την
άρπάξει. Κι’ αυτός ζήτησε να
δολοφονήση κι’ εμένα!... ‘Ο
Ταρζάν είναι και θα μείνη
πάντοτε φίλος και αδελφός
μου!...

Και κρατώντας τό μαχαίρι
του άπαισιου Ναζράτ ξεκινάει
άμέσως για τη σπηλιά του
‘Αρχοντα της Ζούγκλας.

— Θα πάω να τό δώσω σ’
αυτόν, συλλογιέται. Σ’ εμένα
είναι άχρηστο...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τσακισμένος απ' τήν κούρασι καί μέ τό κορμί γεμάτο πληγές φτάνει ὁ Ταρζάν στή σπηλιά του.

— Καλέ, τί χάγια εἶν' αὐτά, καλέ ἀφέντη μου; τόν ρωτάει ἡ Χουχού. Καλέ μέ λιοντάρια πάλευες; Στάσου καλέ νά σέ καθαρίσω ἀπ' τά αἷματά...

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νά πλένῃ καί νά περιποιέται τίς λαβωματιές του. Σάν ὅμως κάνη νά τοῦ ξελύσῃ τή ζώνη, παραξενεύεται:

— Καλέ χωρὶς μαχαίρι γύρισε, ἀφέντη μου; Ἡ θήκη τῆς ζώνης σου εἶναι ἄδεια, καλέ!

— Μπά! κάνει ὁ Ταρζάν. Ποῖος ξέρει... Κάπου θά μοῦ πεσε...

Κι' ὅταν ἡ πυγμαία τελειώνει τὰ γιατροσόφια της, τή διατάζει:

— Στῶσε μου νά κοιμηθῶ.

— Καλέ, ἔτοιμα εἶναι ἀφέντη μου! Μπορεῖς νά φοφολογήσης. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν πέφτει στά στρωσίδια του κι' ἡ Χουχού τόν πληροφορεῖ:

— Ἐγὼ θά κάτσω λιγάκι ἔξω ἀπ' τή σπηλιά. Θέλω νά συλλογισθῶ τὸ Ποκοπικάκι μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει κιόλας ἀποκοιμηθῆ βαρεῖα... Ἡ Χουχού βγαίνει ἀπ' τή σπηλιά, κάθεται σὲ μιὰ πέτρα, σπηλώνει τή ματιά της στὸν οὐρανὸ κι' ἀναστενάζει:

σπαραξικάρδια :

— Καλέ, ἄχ-θάχ!... Πῶς ἤθελα νάμουναι κι' ἐγὼ ἕνα ἀστεράκι! Ἔτσι θά μ' ἔβλεπε ὁ ἀγαπημένος μου κάθε φορὰ ποῦ θά κοιμότανε... ἀνάσκελα!...

Ξαφνικά ἕνας παράξενος θόρυβος κόβει στή μέση τὰ ρωμαντικά ὀνειροπολήματα τῆς μελιστάλακτης πυγμαίας. Κάτι σάν ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλησιάζῃ.

— Καλέ ἐσὺ εἶσαι, Ποκοπικάκι μου; ρωτάει τὸ σκοτάδι ἀνήσυχη.

Βαρεῖα ἡ φωνὴ τοῦ Γκακύρ, τῆς ἀποκρίνεται:

— Ἐγώ...

Σχεδὸν ἀμέσως ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας παρουσιάζεται μπροστά της καί ρωτάει:

— Γύρισε ὁ Ταρζάν;

— Ναί, καλέ, ἀφέντη μου. Ἀλλά κοιμᾶται μέσα στή σπηλιά. Εἶναι ψόφιος στὴν κούρασι, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Νά μπῶ νά τόν ἀξυπνήσω;

— Ὁχι. Τοῦφερα ἕνα ὁμορφὸ μαχαίρι. Δόστού το...

Ἡ Χουχού τὸ παίρνει ἀφηρημένη καί ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον:

— Καλέ ὁ Ποκοπικός μου τί κάνει; Θά μὲ ἀπαντρευτῇ καμμιά φορὰ, γιὰ θά σκοτωθῶ;

Καί ξεσιπώντας σὲ πονεμένους λυγμούς προσθέτει:

— Τὸν ἡγαπῶ, καλέ ἀφέντη μου!... Τὸν ἡγαπῶ τὸν παληογάδαρο! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

‘Ο Γκαούρ κάνει νά φύγη :
— Μή ξεχάσης νά δώσης
στον Ταρζάν τὸ μαχαίρι, τῆς
ξαναλή.

‘Η ἐρωτευμένη πυγμαία συ-
νέρχεται καὶ κυττάζει τὸ φο-
νικό ὄπλο πού κρατᾷ στὰ χέ-
ρια της :

— Ναί, ναί, μурμουρίζει.
Καὶ τὸ εἶχε χάσει, καλέ, ὁ ἀ-
φέντης μου!... Χωρὶς μαχαίρι
γύρισε, πρὶν λίγο, στὴ σπη-
λιά. Κάπου θὰ τοῦπεσε... ‘Εσὺ
λοιπὸν τὸ θρῆκες ἀφέντη μου;
Μπράβο! Πολὺ θὰ χαρῇ ὁ ἀ-
φέντης μου πού θὰ τοῦ τὸ δώ-
σω!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας τὴν
ἀκούει καὶ μένει ἀκίνητος σὰ
νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ
κεφάλι!

— Καλὲ γιατί μαρμάρωσες,
καλέ; ρωτᾷ παραξενεμένη ἡ
Χουχού. Καλὲ ἐσὺ ἀπόμεινες
«Στήλη γάλατος» πού λένε !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Γκαούρ τὴν κυττάζει γιὰ
λίγο χαμένα, χωρὶς νὰ θγάλη
λέξι ἀπ’ τὸ στόμα του... Τέ-
λος γυρίζει καὶ προχωρῶντας
σὰν ὑπνωτισμένος χάνεται πί-
σω ἀπ’ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς
τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Καθὼς τραβάει γιὰ τὸ πέ-
τρινο βουνό του, παραμιλάει
σὰν τρελλός:

— ‘Ο Ταρζάν γύρισε στὴ
σπηλιά του χωρὶς μαχαίρι;
Γιατί; Ποῦ νὰ τὸ ἄφησε ἄρα-
γε;

Καὶ μιὰ καινούρια τρομερὴ
ὕποψία σφηνώνει πάλι στὸ μυα-
λό του:

— Μήπως, ὅταν χωρίσαμε,
πέρασε καὶ τὸ ξανάφησε στὸ

μέρος πού τὸ εἶχα πετάξει ;
Στὸ μέρος πού, πρὶν λίγο, τὸ
θρῆκα ἐγώ;!

Μὰ γρήγορα συνέρχεται καὶ
μυρμουρίζει μὲ πεποίθησι:

— Δὲν μπορεῖ... Δὲν εἶναι
δυνατόν!... ‘Ισως, καθὼς ἐρ-
χόταν, νὰ τοῦ ἔπεσε κάπου...
Μπορεῖ ἀκόμα καὶ νὰ γύρισε
στὴ σπηλιά μὲ τὸ μαχαίρι του.
‘Η Χουχού εἶναι παλαβὴ! Δὲν
πρέπει νὰ παίρνω στὰ σοβαρὰ
τὰ λόγια της...

Καὶ τινάζοντας μὲ δύναμι
τὸ κεφάλι του, ζητάει νὰ διώ-
ξη μὲς’ ἀπ’ αὐτὸ τὴ φρικτὴ
ὕποψία!

... ..
Τέλος, φτάνει στὸ πέτρινο
βουνὸ καὶ σκαρφαλώνει στὴ
σπηλιά του.

— Γιατὶ ἄργησες τόσο; τὸν
ρωτᾷ ἡ πανώρια Ταταμπού.
‘Ανησύχησα Γκαούρ! Ποῦ εἶ-
χες πάει;

‘Ο Ποκοπικό κουνάει τὸ κε-
φάλι του:

— Πολὺ μυστήριος μᾶς γίνη-
κες τώρα ἐσχάτως, κύρ Μαν-
τράχαλε!

‘Ο μελαψὸς ‘Ελληνας γί-
γαντας κάθεται σὲ μιὰ πέτρα
καὶ τοὺς λέει ὀλόκληρη τὴν
παράξενη ἱστορία τοῦ μαχαι-
ριοῦ. Τοὺς ἐξηγεῖ ἀκόμα καὶ
τὶς ὑποψίες του.

‘Ο μικροσκοπικὸς μαῦρος
νᾶνος γνωματεύει σοβαρός:

— Ξέρεις τίποτα, κύριε Τέ-
τοιε;

— Τί;

— Τοῦ λόγου μου σοῦ λέω
πὼς ὁ «Μεγαλειότατος» τὴ
σκάρωσε τὴ δουλειά! Τὸ ὁ-
ποῖον τοῦ γυάλισε ἡ κυρά Λαυ

κούμω μας κι' ἦρθε νά μᾶς τῇ φάη! Μὲ ἀντιλήθεσαι; "Ὅσο περὶ «κουτσό ἀδερφάκι», περὶ Ναζράτ καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶναι μπουρδες βεριτάμπλ!

Ἡ Ταταμποῦ γίνεται ἔξω φρενῶν!

— Ἀδύνατον, φωνάζει. Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος καὶ ἀδελφός μας!... Κινδύνεψε σήμερα τῇ ζωῇ του γιὰ νά μᾶς σώσῃ! Ἐγὼ εἶχα στραμπουλήξει τὸ πόδι μου. Μὲ σήκωσε στὰ χέρια. Ἄν ἤθελε μπορούσε νά μὲ πάη στὴ σπηλιά του. Νὰ μὲ κάνῃ σκλάβα του!

Καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια θέρμη :

— Αὐτὸς ποὺ ἦρθε νά μὲ ἀρπάξῃ τῇ νύχτα ἀπὸ ἐδῶ, δὲν ἦταν ὁ ὑπέρροχος Ταρζάν. Ἦταν ὁ ἀπαίσιος Ναζράτ, ὁ διδυμος ἀδελφός του! Αὐτὸς εἶναι κακοῦργος καὶ δολοφόνος!... Αὐτός, γιὰ νά μὲ κάνῃ σκλάβα του, σκότωσε κάποτε τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου! Αὐτὸν ἔχω ὀρκιστῇ κι' ἐγὼ νά σπαράξω μὲ νύχια καὶ δόντια!... Ὁ ἀληθινὸς Ταρζάν

δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νά κάνῃ τέτοια ἐγκλήματα. Τέτοιες ἀνανδρες δολοφονίες!... Ἔτσι δὲν εἶναι, Γκαούρ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τῆς ἀποκρίνεται αἰνιγματικά:

— Ποιὸς ξέρει!... Μπορεῖ νά εἶναι κι' ἔτσι!...

Ὅμως, ὁ Ποκοπικό ἐπιμένει :

— Ὁ «Μεγαλειότατος» παρασταίνει τὸ Ναζράτ γιὰ νά κάνῃ τὶς δουλίτσες του ἐκ τοῦ κρυφού! Μὲ ἀντιληθόσατε; Τὸ λοιπὸν πρέπει νά τὸν σφάξουμε γιὰ νά συμμορφωθῇ! Ἀμέ!;

Καὶ σκαρώνοντας γρήγορα στὴν Ταταμποῦ ἓνα σχετικὸ στιχάκι, τὸ σιγανοτραγουδάει φαλτσάροντας μετὰ πεποιθήσεως:

*«Ὁ κὺρ Ταρζάν σοῦ θέρισε
καὶ μῆτηρ καὶ πατέρα,
κι ὁ Γκαουράκος τὸν περνᾷ
γι' ἀθῶα περιστέρι!»*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

*Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ" Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδότησιν τῶν
ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ*

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ"

σὲ καλαισθῆτο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

*Ἐπίσης σιὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» μὲ δρχ. 20.*

**ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ**

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ"

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Είναι το καταπληκτικό 15ο τεύχος του
«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» που θα κυκλοφορήση
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Γραμμένο από τον **ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟ**

- Οί γορίλες επιτίθενται.
- Καταθόνια δράσις του μυστηριώδους Να-ζράτ.
- Ή σκοτεινή καταπακτή.
- Το φοβερό θηρίο παραμονεύει.
- Το ξεφάντωμα Χουχούς και Ποκοπίκο.

Ο ΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΛΕΣ

προμηθευτήτε εγκαίρως το τεύχος
της έρχόμενης Πέμπτης.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΙΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορούν κάθε **Πέμπτη**

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκτοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθήναι

Σημ.—Αί έπιστολαί δέον ν' απευθύνωνται εις τόν Συγ-
γραφέα. Τα χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελίαι
εις τόν Έκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 14

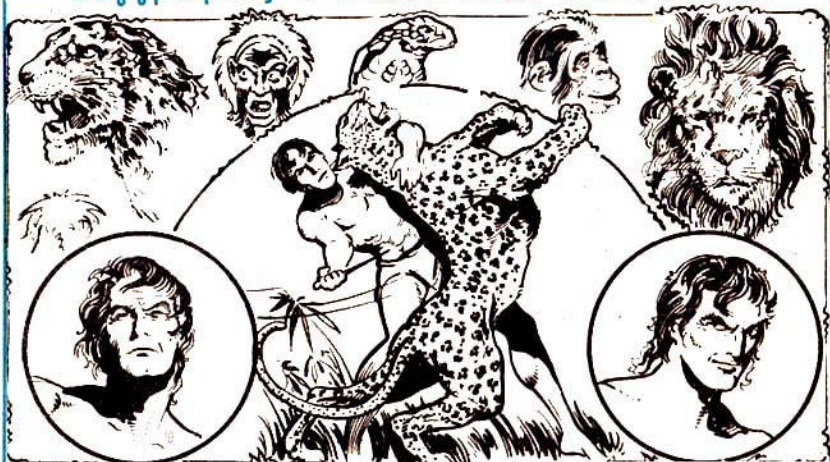
ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν 'Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς **ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694